Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:
https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Hvorledes kan man bedømme et Menneskes Karakter efter hans Ydre ?

Smaa Strejftog indenfor Fysiognomikkens og Karakterologiens Omraade

INDHOLD.

Hvad man ser ved et flygtigt Blik ..... Side 4
Hvem er bedst begavet: de smaa eller de store? ..... - 8
Er det godt at have et stort Hoved? .. - 9
Hvorfor spiller Ansigtet en saa stor karakterologisk Rolle? ..... - 10
Hvordan tegnes et karakterologisk Portræt? ..... - 12
Hvad kan man lære af et Menneskes Gang? ..... - 14
Menneskers Maade at sidde paa ..... - 15
De forskellige Former paa Hoved, og hvad de fortæller - 15
Hvad kan man læse paa et Menneskes Pande? ..... - 16
Hvad kan man læse ud af et Par Øjne? - 18
Næsen som Karaktermærke ..... - 22
Munden som Karakterkendemærke .. - 23
Hvad Øret fortæller om Menneskets Karakter ..... Side 27
Kinderne som Karakter-Barometer.. - 27
Hvad Hagen røber.. - 28
Profilen som Karakter-Kendemærke .. - 28
Halsen og Nakken.. - 30
Ryggen som Karakterkendemærke .... - 31
Haar og Skæg ..... - 31
Armene og Hænderne ..... - 33
Særlige Ejendommeligheder ..... - 37
Kan man bedømme et Menneske efter hans Klæder?..... - 40
Sangvinikeren med det lette Sind ..... - 41
Melankolikeren med det følsomme Sind - 42
Kolerikeren med det energiske Sind .... - 43
Flegmatikeren med den sindige Natur.. - 44
Løsning paa Haandbogens smaa Problemer ..... - 45

FORORD.

Over Indgangen til det delfiske Orakel stod der de Ord: „Kend dig selv!" De samme Ord gjorde den vise Sokrates til sine og gentog dem atter og atter under Samtaler med sine mangfoldige Disciple. Man skulde ellers synes, at dette „Kend dig selv!" indeholder en overflødig Opfordring. Hvem kender ikke sig selv? Det gør dog vel de fleste! Ja, saadan ser det ud for den overfladiske Betragtning. Men kommer det til Stykket, er der ingen, vi paa Forhaand kender daarligere end os selv. Der maa Arbejde, ja, Slid og stor Opmærksomhed til for at komme til at kende sig selv.

Men Haand i Haand med dette Arbejde paa at komme til at lære os selv at kende til Bunds maa gaa et andet Arbejde, nemlig Arbejdet paa at lære andre at kende. Hvor svært dette er, vidner alle de Fejltagelser og Skuffelser om, som de fleste har været ude for paa dette Punkt. Derfor maa enhver Haandsrækning, der letter os Arbejdet med at lære andre Menneskers sande Indhold, Karakter og dybeste Væsen at kende, være kærkommen. Og det er netop en saadan Haandsrækning, denne lille Haandbog i al Beskedenhed vil prøve paa at yde.

Den bygger paa den Kendsgerning, at der mellem det indre sjælelige og det ydre legemlige finder et inderligt Sammenspil Sted, og navnlig derpaa, at det sjælelige præger det ydre: Ansigtsudtryk, Gang, Holdning o. s. v., saa at man til en vis Grad fra det ydre kan slutte til det bagved liggende Indre. Man har forsøgt at bygge en hel egen Art Videnskab paa dette Grundlag og har kaldt den Fysiognomikken eller Karakterologien. Men skønt dens Emne er saa overordentlig interessant og saa særdeles betydningsfuldt, har kun faa givet sig af med den, rimeligvis fordi den er saa omfattende og saa vanskelig.

Nogle Resultater er dog naaet, og et skonsomt Udvalg af disse vil man finde samlet i Haandbogen her, ordnede saaledes, at man nemt kan finde sig til Rette i den brogede Mangfoldighed, som Emnet frembyder. Her vil man finde angivet de forskellige Karakterer og Sjælsejendommeligheder, som de mangfoldige Typer og Former paa Pande, Øjne, Næse, Mund, Hage, Hænder o. s. v. er Udtryk for, og ved Hjælp af hvilke man er i Stand til at skønne over vedkommende Persons indre, sjælelige Beskaffenhed.

Der er det gode ved det, at man til nærmere Studium og Kontrol aldrig behøver at mangle Materiale. Med et Spejl ved Haanden kan man prøve Reglerne først paa sig selv. Turen kan da efterhaanden komme til Bekendte, Slægt og Venner, og til sidst kan Kredsen udvides, saa den omfatter alle, man møder. Man bliver maaske til sidst saa dygtig, at man blot ved et hastigt Blik kan lette lidt paa den Maske, som saa mange af ens Medmennesker dækker deres sande Ansigt bag, og derved faa en Fornemmelse af, hvad de i Virkeligheden indeholder.

Hvorledes kan man bedømme et Menneskes Karakter efter hans Ydre?

Smaa Strejftog indenfor Fysiognomikkens og Karakterologiens Omraade.

Hvad ser man ved et flygtigt Blik?

Lad os til at begynde med anstille et lille, morsomt Forsøg!

En hel Del Mennesker nærer den forfængelige Anskuelse, at de er »Menneskekendere« af Rang. De tror, at de ved at kaste et flygtigt Blik paa en, de ikke kender, kan afsløre hans sande Karakter.

Der findes ganske vist Mennesker, der er i Besiddelse af saadanne fremragende — man kunde næsten sige — Detektivegenskaber. Men de er for det første ret faa i Tal, og for det andet er deres Evner paa dette Omraade som Regel ikke medfødte, som de selv gerne tror, men erhvervet ved lang Tids maaske ubevidst Syslen med at studere Ansigtsudtryk og Bevægelser hos deres Medmennesker.

Hvordan er nu Læseren stillet i Henseende til ved et flygtigt Blik at bedømme, hvad det Menneske indeholder, som de staar overfor?

Det er det, vi i en Haandevending kan afgøre ved et lille, hnsigt Eksperiment. Man vil i det følgende finde seks Barneportrætter og seks Portrætter af nogle unge Mænd. Billederne er nummererede, og det gælder nu om at nedskrive Tallene i den Orden, man mener de paagældende er intelligente til, efter at man har kastet et flygtigt Blik paa alle tolv Portrætter. Man maa se i tre Minutter paa Barneportrætterne og i tre Minutter paa Billederne af de unge Mænd. Og naar man har gjort det og skrevet Intelligens-Nummerordenen op — hver Gruppe for sig —, kan man blade om paa denne Haandbogs Side 45. Der vil man finde »Løsningen«, det vil sige den Nummerorden, som er den virkelige, idet den er fundet paa Grundlag af indgaaende Intelligensprøver med de paagældende portrætterede Børn og unge Mennesker.

Det er muligt, at Læseren ikke har været helt heldig med sin Rangordning efter et flygtigt Blik paa de tolv Portrætter. For da at byde en Lejlighed til Oprejsning, skal vi arrangere endnu en lille Prøve. Den vil ikke tage mere end to Minutter.

Vi ved alle sammen, at Øjnene faar Skyld for at være Sjælens Spejl. Dermed mener man, at af alle Menneskelegemets Organer er Øjnene det, der bedst og sikrest udtrykker, hvad der bor dybest i Mennesket. Og deri er der sikkert intet forkert: der er ubetinget intet saa »talende« i et Menneskeansigt som netop Øjnene. Man skulde jo saa tro, at naar man blot ser Øjnene af et Menneske, har man nok til at bestemme dette Menneskes Karakter.

Kan man det?

Ja, Læseren kan jo selv prøve. Der er afbildet to Par Øjne Side 7. Lad os da se, hvor dygtig Læseren er til at bedømme Mennesker efter

Hvem er den klogeste af de seks Børn her paa Siden? Betragt de seks Portrætter i tre Minutter og skriv saa op, i hvilken Nummerorden Børnene kommer efter deres Begavelse, bedømt efter det Ydre.

deres Øjne. Der er kun to Spørgsmaal, der skal besvares efter to Minutters Betragtning af de to Par Øjne:

1. Er begge Par Kvindeøjne eller Mandsøjne, eller tilhører de forskellige Køn, og hvilke af dem er da af en Kvinde og hvilke af en Mand?

2. Hvilken af de to Personer er den mest intelligente? Naar man er bleven enig med sig selv herom,

Det gælder om at afgøre, hvem af de seks Børn her paa Siden der er bedst begavet, og hvem der er daarligst begavet. Se iøvrigt de tre Billeder ovenfor og Underskriften dertil samt Teksten Side 4.

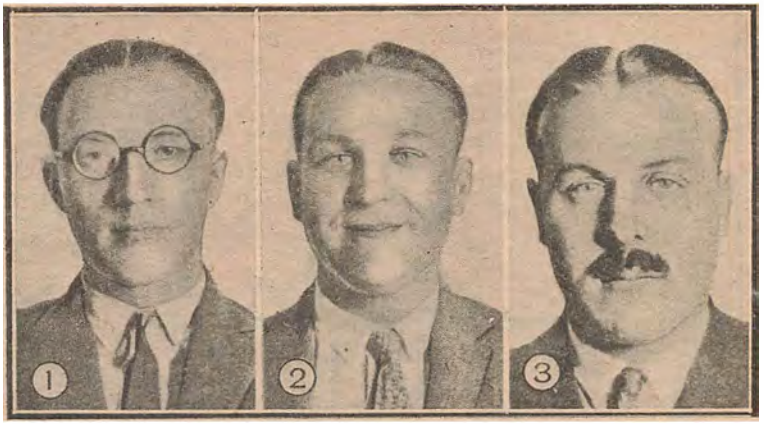

De seks unge Mennesker paa denne Side er ikke alle lige begavede. Kan Læseren efter det Ydre alene angive, i hvilken Nummerorden de skal rangeres med den intelligenteste først og den mindst begavede sidst?

kan man paa Side 45 læse sin egen Dom og se, om man er dygtig til at »læse« Øjne, eller om der mangler lidt endnu, inden man bliver det.

Læseren maa ikke tage fortrydeligt op, at vi nærer den Opfattelse, at det staar knapt saa godt til med Færdigheden i at bedømme et Menneske af Øjnene alene, siden maaske mere end een har taget fejl af, om det var Kvinde- eller

Her er Resten af de seks unge Mænd, som det drejer sig om at bedømme. De tre øvrige findes ovenfor. Læs Teksten Side 4, og naar Rangfordelingen derefter er foretaget, sammenlign da med Løsningen Side 45.

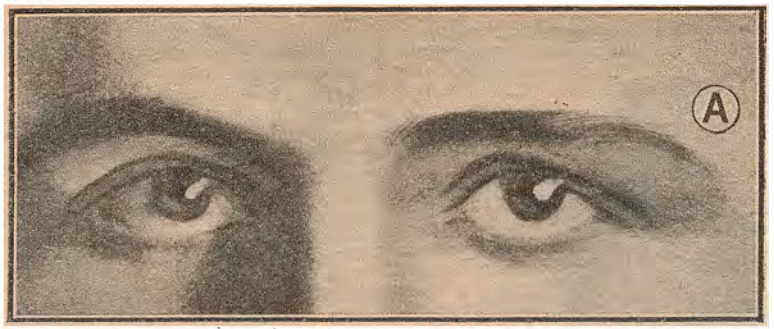

Er dette Kvindeøjne eller Mandsøjne? Kan nogen af Læserne efter to Minutters Betragtning afgøre det? Se iøvrigt Teksten Side 5 vedrørende dette Problem.

Mandsøjne, der var fotograferet her. Og dette giver os Anledning til at betone Nødvendigheden af aldrig at forlade sig paa eet Vidnesbyrd alene, men altid søge at fælde sin Dom over Medmenneskenes Indre ved Hjælp af flere ydre Kendemærker.

Det kan da hænde, at f. Eks. Mund og Øjne modsiger hinanden, det vil sige udtrykker to modsatte Egenskaber. I saa Fald er de to paagældende modsatte Karakteregenskaber vel til Stede hos vedkommende, som man vil bedømme. Men de modvirker, maaske ophæver hinanden eller — om man hellere vil — holder hinanden Stangen, saa at ingen af dem kommer til at dominere. Eller ogsaa kan det være, at den ene af dem fuldstændig betvinger og tæmmer den anden.

Et berømt Eksempel paa saadanne fysiognomiske »Modsigelser« har man i Filosoffen Immanuel Kants Ansigtstræk. Hele det øverste Parti af hans Hoved, Pande, Øjne og Næse tydede med afgjort Sikkerhed hen paa fremragende Intelligens og aandelig Kraft, mens hans Underansigt, navnlig de tykke Læber og det kraftige Kæbeparti, fortalte om Smag for

Er **det en Dame eller en Herre,** der her stirrer Beskueren i Møde? Problemet løses i Forbindelse med Spørgsmaalet under ovenstaaende Billede og er besvaret Side 45.

materielle Nydelser, saasom god Mad og Drikke. Hos ham ved man, at det var de højere Aandsegenskaber, der var de dominerende og holdt de mere materielt farvede Tilbøjeligheder i Ave, og dette Indtryk faar man ogsaa, naar man betragter hans Billede. Man vil hos andre kunne finde Eksempler paa, at det er de materielle Tilbøjeligheder, der har Overtaget over de aandelige i Tilfælde, hvor der findes tydelige Tegn paa begge.

Den berømte tyske Filosof Immanuel Kant, hvis Overansigt tydede paa fremragende Aandsbegavelse, mens Underansigtet fortalte om Sans for materielle Nydelser.

Efter disse to smaa Eksperimenter vil vi gaa over til en kort Omtale af de Forhold, der særlig kommer i Betragtning ved Bedømmelsen af et Menneskes Karakter og indre Beskaffenhed, saa at man kan faa en Oversigt over, hvad det er, man særlig skal lægge Mærke til, naar man vil lære Mennesker at kende.

Hvem er bedst begavet: De smaa eller de store?

Har Legemsstørrelsen og Begavelsen noget med hinanden at gøre? Er store Mænd altid store, legemlig talt, eller træffer man mest de store Begavelser blandt smaa Folk?

Dette interessante Problem er øjeblikkelig undersøgt af flere Videnskabsmænd, og det Resultat, man er kommen til, er, at som Regel er berømte Mænd gerne smaa af Legemsbygning, dog saaledes at forstaa, at det navnlig er Benene paa dem, der er forholdsvis smaa, saa at de kun gør et lille Indtryk naar de staar op, medens deres Siddestørrelse, det vil sige **Højden** af deres Overkrop, svarer til Overkroppens Højde hos Mennesker af Gennemsnitsstørrelse. Det er altsaa ikke den absolutte Lidenhed, der er det afgørende, men Forholdet mellem Overkrop og Ben. — Som Eksempler paa fremragende Personligheder, der var forholdsvis smaa af Vækst, kan nævnes: Verdenserobreren Aleksander den Store, Hunnerhøvdingen Attila, den engelske Statsmand Cromwell, Prøjserkongen Frederik den Store og Napoleon. Blandt Religionens store Navne, hvis Bærere var smaa, kan nævnes Paulus og Frans af Assisi. Af store Malere var Raffael temmelig lille og spæd, og af Komponister med Verdensnavn var Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Weber, Wagner og Schumann smaa Mænd. Blandt Videnskabsmænd, Digtere og Tæn-

Prøjserkongen Frederik den Store var lille af Vækst.

Ogsaa Kejser Napoleon hørte til de smaa.

kere, som var smaa af Vækst, maa nævnes Spinoza, Newton, Leibniz, Kant, Fichte, Schopenhauer, Schleiermacher, Laplace, Humboldt, Voltaire, Balzac og Hugo.

Den navnkundige Maler Raffael var heller ikke ret stor af Ydre.

Til Trøst for dem, der er forholdsvis velvoksne af Statur, kan det anføres, at det gamle Ord om, at ingen Regel er uden Undtagelse, ogsaa finder Anvendelse her. En Aandskæmpe som Leonardo da Vinci, der var et af de største Genier, der overhovedet har levet, samt den tyske Digter Schiller, der sandelig heller ikke var nogen Dværg, aandelig talt, samt den fremragende tyske Fysiker Helmholtz, hvis Indsats i Videnskaben er af overordentlig og stadig anerkendt Betydning, hørte til de høje Mennesker.

Midt imellem de smaa og de store staar de middelhøje. Til dem hørte ingen ringere end Goethe. Men det var kun, naar han stod op, han synes middelhøj. Sad han ned, gjorde han Indtryk af at være høj. Han maa altsaa have haft temmelig korte Ben, og atter her konstaterer man, at det er **Forholdet** mellem Benlængde og Krophøjde, der er det væsentlige, og at man ikke maa dømme paa Grundlag af en af Delene. Jo kortere Benene er i Forhold til Kroppen, desto bedre staar det til med Intelligensen.

Tonekunstneren Josef Haydn var en temmelig lille Mand, rent ydre set.

Er det godt at have et stort Hoved?

Paa Forhaand skulde man tro, at det var godt at have et stort Hoved. Thi Hovedet er jo Hjernens Sæde, og da det er til Hjernen, at Sjælelivet først og fremmest er knyttet, synes det ganske ligefrem, at jo større Hjerne, desto bedre. Denne Slutning er imidlertid ikke korrekt. Den modsiges af talrige Erfaringer, som gaar ud paa, at det ikke er Hjernens Kvantitet, men dens Kvalitet, det kommer an paa, — det er ikke Mængden, men Godheden, der er det afgørende, — en Sandhed, som jo for øvrigt gælder paa næsten alle Omraader. I Almindelighed regner man for Hjernen en Gennemsnitsvægt af 1400 Gram for en voksen Mand og 1275 Gram for en voksen Kvinde. Hvis det nu var Størrelsen, som det kom an paa, maatte man vente at finde de fleste berømte Mænd mellem dem, der har haft særlig store Hjerner. Men dette er slet ikke Tilfældet. Et Geni som Komponisten Schubert og en saa enestaaende Begavelse som Fysikeren og Fysiologen Helmholtz havde hver kun en Hjernevægt af 1420 Gram, altsaa omtrent Gennemsnits-

Og den berømte Komponist Beethoven var heller ikke ret høj.

vægten. Derimod vejede den berømte Kemiker Liebigs Hjerne kun 1352 Gram og den bekendte franske Statsmand Gambettas ikke mere end 1314 Gram, altsaa under Gennemsnittet. — Saa har man ganske vist til den anden Side Eksempler paa usædvanlig stor Hjerne hos store Mænd. Saaledes havde den engelske Diktator Cromwell en Rekord-Hjerne paa ikke mindre end 2331 Gram, den berømte russiske Forfatter Turgenjews Hjerne vejede 2012 Gram, den store franske Naturforsker Cuviers Hjerne vejede 1830 Gram, og den berømte engelske Digter Shakespeare havde en Hjerne paa 1807 Gram. Men disse Eksempler er saa faa, at de maa betragtes som de Undtagelser, der ifølge gammel Antagelse netop bekræfter Regelen, og man slipper ikke uden om, at det ikke er Hjernens absolutte Størrelse, men dens Struktur, den mere eller mindre fine Opbygning og Organisation, der er det afgørende for et Menneskes Intelligens.

Tyngdelovens Opdager, den berømte Isaac Newton, var ret lille af Vækst.

Den store tyske Tænker Leibniz, der sammen med Newton grundlagde Infinitisimalregningen, hørte ogsaa til de smaa.

Spørgsmaalet er saa: Giver Hjernens mere eller mindre fine Struktur og Organisation sig til Kende i det ydre, saa at man ved udvendige Kendetegn kan fastslaa noget om det paagældende Menneskes Aandsevner. Og dette Spørgsmaal besvares af en Mængde Karakterologer bekræftende, og der skal i det følgende blive gjort Rede for, hvilke Regler der er blevne opstillede angaaende de forskellige Hovedformer og deres Tydning, idet der allerede her skal gøres opmærksom paa Vanskeligheden ved som Regel at kunne konstatere nøjagtigt, hvilken Hovedform et Menneske har, idet Hovedbedækningen, Haarvæksten og hos Damerne Frisuren tit paa dette Punkt lægger den frie Iagttagelse Hindringer i Vejen.

Pessimismens klassiske Filosof, Arthur Schopenhauer, var af Vækst lille.

Den store franske Matematiker Laplace maa regnes til de smaa Mænd efter det Ydre.

Hvorfor spiller Ansigtet en saa stor karakterologisk Rolle?

Man siger nok — og med Rette —, at Øjnene er Sjælens Spejl. Men man maa ikke overse,

at denne Paastand trods alt er noget af en Overdrivelse. Derpaa tyder bl. a. den Omstændighed, at man af Øjnene alene ikke er i Stand til at dømme ret meget angaaende et Menneskes Karakter, ja, man kan, som det blev vist foran, ikke en Gang altid med Vished efter Øjnene alene afgøre, om disse tilhører en Dame eller en Herre.

Den verdenskendte franske Satiriker Voltaire lagede kun lidet i Vejret, fysisk taget.

Nej, skal man have den fulde Sandhed frem, maa man tage Hensyn til **hele** Ansigtet. I dette spiller Øjnene ganske vist en mægtig Rolle, men de er og bliver dog kun en Del af dette, naar det kommer til Stykket, og man maatte egentlig hellere sige, at det er Ansigtet, der er Sjælens Spejl, end nævne blot Øjnene som dette. Men da tabte Talemaaden ganske vist noget af sit paradoksale Præg og dermed noget af sin Charme.

Den geniale tyske Fysiker og Fysiolog Helmholtz hørte ogsaa i legemlig Henseende til de store.

Man kunde nu spørge: Hvor kan det egentlig være, at Ansigtet er saa afgørende for Karakterbedømmelsen efter ydre Kendetegn? Svaret maatte da blive: fordi Ansigtet er Sædet eller Hjemstedet for de fire højere Sanseorganer, nemlig Synet, Hørelsen, Lugtesansen og Smagen og tillige for Talens ydre Organ, Munden. I Forbindelse hermed staar, at et rigt udviklet og overordentlig fint organiseret Muskelnet ligger symmetrisk fordelt under Ansigtshuden i en Fylde som intet andet Sted paa Legemet, og dette Muskelapparat staar i de fineste Aandsrørelsers Tjeneste. Panden, der glattes i Glæde og rynkes i Alvor og Vrede, Øjnene, der spiles op i lyse Stunder og halvt lukkes, naar Sorgen faar dem til at svømme i Taarer, det vidunderlige mangfoldigt nuancerede Spil om Munden — — alt sammen er det et Resultat af Sjælens Befalinger. Det er Sjælen, der sidder bagved og trækker i alle Traade og derved dirigerer det hele.

Komponisten Franz Schuberts Hjerne vejede 1420 Gram, svarende til Gennemsnitsvægten hos Mænd.

Den engelske Diktator Oliver Cromwell havde en af de største Hjerner, man har kendt. Den vejede 2331 Gram.

Af disse Grunde er Ansigtet i dets Helhed saa vigtigt for Karak-

terbedømmelsen efter ydre Kendetegn. Thi vel var der foran kun Tale om Sjælens øjeblikkelige Rørelser og de Udtryk, som disse med det samme giver sig, og naar man tænker paa et Menneskes **Karakter**, er det noget mere fast og blivende, man har Opmærksomheden henvendt paa. — Men ligesom stadigt Tagdryp til sidst udhuler selv den haarde Sten, saaledes ender det altid ufejlbarligt med, at de Folder, vi tit og ofte lægger vort Ansigt i fæstner sig og bliver varige. Og paa den Maade er det alligevel Menneskets Karakter, det vil sige dets fremherskende og oftest gentagne sjælelige Rørelser, vi ser Sporene af, naar vi opmærksomt og efter de vejledende Vink, som vil findes i det følgende, giver os til at studere dette Menneskes Ansigt og prøver paa at tyde det tavse Sprog, som dets Træk taler.

Her ses tre berømte Mænd ved Siden af hinanden, saa at man kan sammenligne deres Højde. Den højeste af dem er Universalgeniet Leonardo da Vinci, og den mindste er Kejser Napoleon. Midt imellem dem staar Digterkongen Goethe, repræsenterende den legemlige Gennemsnitshøjde

Hvorledes bærer man sig ad, naar man vil tegne et karakterologisk Portræt af et Menneske?

Idet vi forudskikker den Bemærkning, at det er en selvfølgelig Forudsætning, at man, naar man i Jærnbanekupeen, i Sporvognen, paa Gaden eller i Selskabslivet anstiller karakterologiske Studier, driver disse paa den mest mulig diskrete og stilfærdige Maade og ikke ved upassende Paagaaenhed sætter Karakterologien i Miskredit, skal vi i faa Ord angive Fremgangsmaaden ved en karakterologisk Undersøgelse.

Den franske Naturforsker Cuvier ejede en Hjerne, der vejede 1830 Gram, altsaa meget over Gennemsnitsvægten.

Naturligvis vil det vække Opsigt, hvis man pludselig i en Sporvogn trækker en Bog frem og begynder et indgaaende Studium af en af Passagererne og stadig jævnfører sine Iagttagelser med Haandbogens Regler. Det maa derfor an-

befales, at man til at begynde med overhovedet kun indlader sig paa at karakterbestemme Slægtninge og Venner og med disses udtrykkelige Vidende og Vilje. Ved ofte at gentage saadanne Undersøgelser inden for Hjemmets fire Vægge vinder man efterhaanden Øvelse og lærer Haandbogens Regler — i hvert Fald de vigtigste — omtrent helt udenad. Og er man først naaet saa vidt, er det en forholdsvis let Sag at drive sine Studier diskret og stilfærdigt ude i Marken, det vil sige ude mellem fremmede, hvor man træffer disse.

Den russiske Forfatter Ivan Turgenjews Hjerne vejede 2012 Gram, hvilket er langt over Gennemsnitsvægten, som er ca. 1400 Gram.

Det første, man lægger Mærke til, er Gang, Bevægelser og Maaden at sidde paa. Dernæst undersøger man Væksten og Legemsskikkelsen, Legemsstørrelsen og fastslaar navnlig Størrelsesforholdet mellem Krophøjde og Benlængde samt mellem Hovedets og Kroppens Størrelse.

Naar man har gjort det, gaar man over til at bestemme vedkommendes Hovedform og underkaster derefter Ansigtet en grundig Eksamination, idet man opmærksomt iagttager Panden, Øjnene, Næsen, Munden, Hagen, Ørerne og Kinderne.

Derefter gør man sine Observationer vedrørende den paagældendes Hænder og prøver saa, om man kan finde noget, der kan falde ind under Begrebet »særlige Ejendommeligheder«, hvorefter man slutter med at bestemme, til hvilket af de fire Temperamenter vedkommende nærmest hører, — med mindre man har Lejlighed til at faa en Prøve paa den paagældendes Haandskrift, thi i saa Fald kan man lade en hastig foretaget grafologisk Skriftbedømmelse danne Afslutningen paa sine Undersøgelser.

Selvfølgelig vil alle disse Iagttagelser til at begynde med gaa langsomt og noget famlende for sig. Men som allerede bemærket vil man efterhaanden opnaa større Øvelse, og er man saa lykkelig at være i Besiddelse af specielle Anlæg for karakterologiske Undersøgelser og Bestemmelser, vil man

Hvor udtryksfuldt et Ansigt kan være, ser man af dette Billede. Den unge Kvindes Aasyn lyser af Renhed og stille Begejstring. Der er en saa ophøjet Ro over det, at man kun sjældent træffer Mage dertil.

en skønne Dag opdage, at man er bleven Mester i et Fag, der for alle uindviede staar med en Glorie

af Magi og Mystik, og hvis Dyrkere derfor har Udsigt til at blive betragtet som Væsener, der staar i Pagt med højere Autoriteter.

Vi skal derefter gaa over til at skildre de forskellige ydre Kendetegn, paa hvilke man grunder sin Dom over Medmenneskenes Karakter — eller sin egen, thi som bekendt gives der noget, der hedder et Spejl, og ved Hjælp af denne nyttige og ret flittigt brugte Opfindelse sættes man i Stand til ogsaa at anstille karakterologiske Undersøgelser af sig selv, selv om man muligvis ikke just er det bedste Materiale, saasom man jo selv er Part i Sagen.

Hvad kan man lære af et Menneskes Gang?

Med Hensyn til Maaden at gaa paa, maa man ikke glemme, at kun, hvor der er Tale om et Menneskes sædvanlige Gangart, udtrykker denne vedkommendes Karakter. Meget ofte er det kun den øjeblikkelige Sindsstemning, der faar Udtryk gennem særlig hurtig eller usædvanlig langsom Gang: hurtig, naar man er glad, langsom og tøvende i Sorg og Smerte.

Fast og gravitetisk Gang er Tegn paa Selvfølelse.

Fast og sikker Gang: Handlekraftig, energisk, noget indesluttet og uberegnelig, men modig og som Regel ogsaa samvittighedsfuld.

Fast og gravitetisk: Selvbevidst, handler kun, naar Nødvendigheden byder det, bliver let irriteret.

Elastisk og let: Varmhjertet, let bevægelig, ikke meget tilforladelig, mangler Udholdenhed.

Tung og plump: Ikke særlig flittig, flegmatisk, Mangel paa Fantasi, velvillig, elskværdig.

Tung og plump Gang tyder paa flegmatisk Temperament.

Ludende og usikker Gang røber Vankelmodighed og Melankoli.

Ludende og usikker Gang: Mistroisk, frygtsom, vankelmodig, ubeslutsom, Anlæg for Melankoli, fantasifuld.

Naar man ofte sidder let foroverbøjet, som om man lytter: Beskeden, opmærksom, iagttagende.

Hurtige, trippende Skridt: Livlig, utaalmodig, smaalig.
Langsomme, smaa Skridt: Træg Natur.
Langsomme Skridt, knejsende Hoved: Indbildsk, opblæst.

Hvad kan man slutte af et Menneskes Maade at sidde paa?

Fast og tilbagelænet: Flegmatisk, Mangel paa Sikkerhed i Embede og Forretning, uselvstændig.

Naar man ynder at sidde let henkastet: Spekulativ, filosofisk.

Let foroverbøjet: Beskedenhed, Opmærksomhed.
Let henkastet, anstandsløs: Efterladende, Mangel paa Hensyntagen, tilbøjelig til at grunde, overveje og »filosofere«.
Urolig: Ustadig, nervøs, let opfarende.

Naar man plejer at sidde fast tilbagelænet paa Stolen: Usikker, uselvstændig.

De forskellige Former paa Hoved, og hvad de fortæller.

At Hovedskallens Form spiller en vigtig Rolle for Bedømmelsen af de sjælelige Egenskaber, der rummes inden for Hovedskallen, har fundet sit skarpeste Udtryk i den saakaldte Frenologi eller Læren om, hvorledes man af Hovedets ydre Form er i Stand til at bedømme de indre Ejendommeligheder.

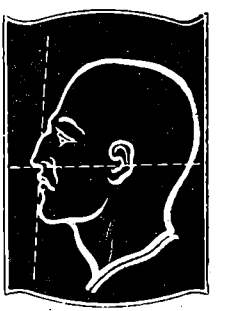

Jo større Ansigtsvinkel, desto højere Intelligens. Vinkelen maales ved, at der drages en Linie fra det mest fremspringende Profilpunkt i Panden til Overlæben og en anden Linie fra Øreindgangen til Næseskillevæggens nedre Rand.

Man skelner mellem tre væsentlig forskellige Typer, naar Talen er om Menneskehoveder: det brede, det smalle og det runde Hoved, — idet man her ikke maa glemme, at det er Formen, som den ses **ovenfra**, det drejer sig om, saa at man ikke altid ved at betragte et Menneskes Hoved forfra eller bagfra kan afgøre, hvilken af de tre Typer, han tilhører. Et Menneske med et rundt og fyldigt **Ansigt** vil saaledes let faa Skyld for at høre til Rundhovederne, skønt Sandheden maaske er, at hans Hoved har sin største Udstrækning fra Nakke til Pande, saa at han med andre Ord i Virkeligheden har et **smalt** Hoved og hører til de saa-

kaldte Langskaller. Og omvendt er der ikke det mindste i Vejen for, at et Menneske med et ovalt Ansigt kan have en udpræget **bred** Hovedform.

Vil man altsaa benytte Formen paa et Menneskes Hoved som Middel til en karakterologisk Bedømmelse af ham, maa man se at faa Lejlighed til at kunne foretage en ligefrem Maaling af hans Hoved med en Slags større Passer, idet man først tager Maalet fra Nakken til Panden og derefter Maalet fra Side til Side, hvor Hovedskallen er bredest. Hvis Bredden er mindre end tre Fjerdedele af Længden, taler man om Langhoveder. Dersom derimod Bredden ligger mellem tre Fjerdedele og fire Femtedele af Længden, har vi med et Bredhoved at gøre. Endelig er der Mennesker, hvis Hovedform set ovenfra nærmest præsenterer sig som en Cirkel. Saadanne Mennesker hører til Rundhovederne.

Det maa udtrykkelig bemærkes, at den her omtalte Maaling ikke kan foretages med Snor eller Baandmaal, da det kun er den di-

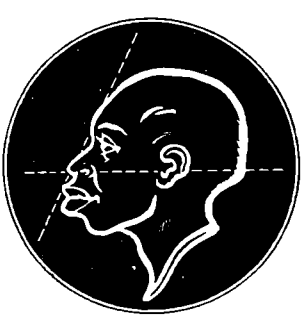

Og jo mindre Ansigtsvinkelen er, af desto lavere Beskaffenhed er den paagældendes Aandsliv.

rekte og lige Afstand mellem Nakke og Pande samt mellem Tinding og Tinding, det drejer sig om.

Bredhoveder: Materialistisk anlagte, praktiske Naturer, tilbøjelige til Snæverhjertethed, dyg-

Det højere Aandsliv er især knyttet til den Del af Hjernen, der ligger i det til højre for den lodrette Linie paa Billedet liggende Parti, medens de lavere Sjælefunktioner har hjemme i Nakkepartiet.

tige Specialister, men mangler Overblik.

Langhoveder: Stort og idealistisk anlagte Naturer, varmhjertede, oftest upraktiske, stor Sans for Æstestik, vidtskuende Overblik.

Rundhoveder: Arbejdsomme, maadeholdne, Anlæg for Selviskhed, konservative, holder undertiden stædigt paa det tilvante.

Stærkt udviklet Forhoved: Forstanden fremherskende paa Følelsens Bekostning.

Stærkt udviklet Mellemhoved: Følelseslivet særligt fremtrædende.

Stærkt udviklet Baghoved: De selviske og lavere Følelser dominerende.

Hvad kan man læse paa et Menneskes Pande?

For Karakterologerne er Panden af overordentlig stor Betydning og regnes i Almindelighed for et af de bedste fysiognomiske Kendemærker, man har. En bekendt Fysiognom har endog kaldt Panden for »Sjælens Dør«. Og den bekendte engelske Statsmand og For-

Er det godt at have et stort Hoved? Kejser Nero havde et ret omfangsrigt Hoved. Men han var som bekendt langt fra fremragende i nogen Henseende, undtagen i Grusomhed. Det siges dog, at han som ung skal have været bedre end som ældre. Billedet viser den berømte Scene, hvor Nero for første Gang skal underskrive en Dødsdom og udbryder: „Gid jeg ikke kunde skrive!"

fatter Bulwer siger, at det, der i Særdeleshed præger et smukt og karakteristisk Ansigt, er »Pandens frie, djærve, aabne og dog saa kloge og tankefulde Udtryk, som lader ane en højere Kraft og Styrke bagved.«

Vil man have et grundigt og paalideligt karakterologisk Skøn over sig selv eller et af sine Medmennesker, maa man derfor ikke glemme at studere Panden. Og man maa da først og fremmest lægge Mærke til, at der gives tre væsentlig forskellige Pandetyper: den skraat tilbagefaldende, den lodrette og den fremspringende. Men det er sjældent, at man har med fuldkomment rene Typer at gøre. Som Regel er et Menneskes Pande en Blanding og danner Overgangen f. Eks. mellem den skraat tilbagefaldende og den lodrette eller mellem den lodrette og den fremspringende.

Man regner, at skal et Ansigt være harmonisk, maa Panden

Der gives tre Pande-Grundtyper: Den skraa, den lodrette og den fremspringende Pande.

maale en Tredjedel af Ansigtslængden, og den maa tillige være ren og klar, men dog besidde Ev-

ne til at kunne rynkes og derved godtgøre, at den er et Barometer for Følelsen.

Bred, lav Pande: Ensidig Intelligens. Snæverhjertethed parret med svag Vilje.

Bred, lav Pande: svag Vilje. snæverhjertet.

Lige Pande: Jævn Intelligens.

Bred og høj Pande: Kold, vredagtig, egensindig, mistænksom, pretentiøs, uforsonlig.

Skraat tilbagefaldende over et langt Ansigt: Ringe Intelligens, ofte stor Forfængelighed.

Bred, høj Pande: Egensindig, mistænksom.

Sammentrængt, kort, fast Pande: Energi, manglende Godhed og Idealisme.

Lodret opstigende Pande: Ringe Intelligens.

Lodret, lige opstigende fra Øjenbryn til Haargrænse: Manglende Intelligens.

Lodret, foroven blødt afrundet: Tænkerpande.

Lodret, indtil Midten, derpaa fremhvælvet: Forstand, Livlighed, Følsomhed, Heftighed.

Uden Basis, det vil sige smallere ved Øjnene end foroven: Intelligens, Sans for ideelle Forhold, men i høj Grad upraktiske for Forretningslivet.

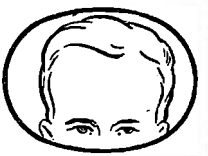

Pande, der er smallere forneden end foroven: Intelligent, men upraktisk.

Glat, kun lidt hvælvet og foldet: Fattig paa Ideer.

Foldet, kort, smal: Svaghed, ringe Fantasi, ringe Forstand.

Kantet, benet, buet: Heftighed, Livlighed, Begejstring, men ogsaa Egensindighed.

Kantet, benet, ujævn Pande: Livlig, begejstret, men egensindig.

Smukt hvælvet, høj og glat over store, buskede Øjenbryn: Tankeforvirring, Rethaveri, giver sig Udseende af at være mere, end de er.

Bred, ringe tilbageskraanende, for oven let fremhvælvet: Skarpe Modsætninger, stivsindet og vankelmodig, kold og heftig, intelligent, synes ofte genial, fint udviklet Følelse og rig paa ædle Tilskyndelser.

Hvad kan man læse ud af et Par Øjne?

Der er allerede foran talt om Øjet og dets Betydning som Middel til at bestemme et Menneskes Sjælsindhold. Her skal der nu lidt udførligere omtales de nærmere Enkeltheder vedrørende Øjnene og Blikket som Karakter-Kendemærker.

Man har forsøgt at besvare det Spørgsmaal: Hvad er det, der rent fysiologisk bevirker, at Øjet i saa høj en Grad, som Tilfældet er, bliver et Barometer for de vekslende Stemninger og Sindstilstande i det hele, og man har fundet, at det er Øjcæblets større eller mindre Fremtræden samt Pupillens Udvidelse eller Sammentrækning, der er de Midler, hvoraf Sjælen betjener sig, naar den gennem Øjet vil tilkendegive sine Tilstande.

Og en hurtig Iagttagelse godtgør, at denne Paastand er rigtig: den opmærksomme og den forbavsede spiler Øjnene op, saa at

Det er den for sin ulykkelige Skæbne bekendte engelske Digter Chatterton som Dreng, man her ser. Ud af hans Øjne og hele Adfærd lyser det, at han allerede som lille var en Drømmer, en ensom, der ikke vilde forstyrres i sine Fantasier.

Øjnene synes at træde frem og faa forøget Glans. Det sidste er en ganske simpel Følge af det første, idet der bliver en større Refleksionsflade for Lyset jo mere af Øjeæblet, der kommer til Syne. Omvendt vil enhver have lagt Mærke til, hvorledes Øjeæblet synker tilbage, og Pupillerne trækker sig sammen, naar Mennesket er i nedtrykt Sindsstemning. Og hvorledes ser man ikke dagligt Eksempler paa, at Blikket flammer op i Begejstringens Glød, mens det ruller vildt og skyder Lyn, naar Vreden har bemægtiget sig dets Ejermand, og bliver stirrende ved Skræk, lurende ved Mistænksomhed og Skinsyge, nedslaaet ved Skam, bedrøvet i Sorg og Smerte, ustadigt og flakkende ved en daarlig Samvittighed, hævet ved Nysgerrighed og Forundring og fjernt og indadvendt ved dyb Eftertanke.

Vi skal derefter anføre nogle af de vigtigste Karakterkendemærker gældende Øjnene, Blikket og Øjenbrynene.

Store, livlige Øjne: Viljekraft, fortrinsvis aandelig Opfattelse af Tingene, tilbøjelig til Naivetet.

Store, livlige Øjne: Stærk Vilje, men ofte naiv.

Smaa Øjne: Ustadig, Vilje, ubeslutsom og noget upaalidelig, let paavirkelig, skalkagtig, mistroisk.

Graa Øjne: Livlighed, Fasthed grænsende til Haardhed.

Graa-grønlige Øjne: Heftighed, Fyrighed, Mod, Foranderlighed.

Dybtliggende Øjne: Spekulativ.

Brune Øjne: Venlig, ikke altid til at lide paa.

Mørke, næsten sorte Øjne: Ild- og Daadskraft.

Blaa Øjne: Mildhed, Venlighed, Gemytlighed.

Dybtliggende Øjne: Spekulativ, ringe Livskraft.

Fremtrædende Øjne: Sprogtalent, lærenem i det hele taget.

Fremstaaende Øjne: Lærenem.

Blaalig-hvidt Øjeæble: Aandelig Umodenhed.

Røde Aarer i Øjeæblet: Kolerisk, heftigt Temperament.

Gulligt Øjeæble: Melankolsk Temperament.

Med gullige fremtrædende Pletter: Tænksomhed, Aandskraft.

Lange, skarpe, spidse Øjenkroge: Forstandighed, Sundhed, god Dømmekraft.

Lang Afstand mellem Øjnene: Sans for Virkelighed, i yderliggaaende Tilfælde materialistisk Anlagt.

Øjnene tæt sammen: Gennem-aandig, mere teoretisk end praktisk, betydelig Tænkeevne.

Det ene Øje siddende højere end det andet: Tænksom, alsidig.

Fast Blik: Koncentrationsevne, sund Dømmekraft, kan skelne mellem væsentligt og uvæsentligt.

Stikkende, gennemborende Blik: Energi, Maalbevidsthed.

Skjult Blik: Mistroisk, upaalidelig.

Gennemtrængende Blik, som ikke virker ubehageligt, snarere fængslende: Betydelige Aandsevner, Skarpsindighed.

Skjult Blik: Mistroiskhed, Mistænksomhed, ikke til at stole paa.

Stirrende Blik: Selvforglemmende Karakter, Ængstelighed, Generthed.

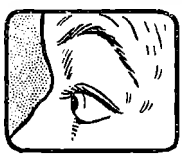

Forbavset Blik: Modløs, viljesvag.

Forbavset Blik: Modløs, viljesvag.

Koldt, lurende Blik: Egensindighed, Strenghed, Haardhed stigende til Grusomhed, fanatisk paastaaelig, forudfattede Meninger.

Vredt Blik, naar det er karakteristisk for vedkommende og stadigt og blivende og ikke Udtryk for en øjeblikkelig Sindsstemning: Stridbarhed, haardnakket Beslutsomhed voksende til Stædighed, bliver let fornærmet.

Uroligt, omstrejfende Blik: Adspredthed, manglende Koncentrationsevne, Usikkerhed, Ubeslutsomhed. Ængstelighed.

Træt, søvnigt Blik: Aandelig Afstumpethed, trægt Aandsliv, fleg-

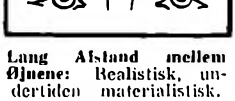

Lang Afstand mellem Øjnene: Realistisk, undertiden materialistisk.

Tæt sammenstillede Øjne: Tænksom, mere teoretisk end praktisk Natur.

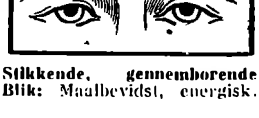

Stikkende, gennemborende Blik: Maalbevidst, energisk.

matisk Temperament, i yderligtgaaende Tilfælde Sløvhed.

Sværmerisk Blik: Eksalteret, let begejstret, men upaalidelig og med Anlæg for Hykleri.

Træt, døsigt Blik: Sløvhed, flegmatisk Temperament.

Stærkt hvidlige Øjenlaag: Sensibel, følsom.

Korte, højtopskaarne Øjenlaag: Handlekraft, kolerisk Temperament.

Smaa Øjenlaag: Svaghed, døsigt Væsen, ikke særlig aandrig.

Øjenlaag, der er vandret udstaaende: Dueligthed, Dygtighed, men med Anlæg for Snuhed.

Sværmerisk Blik: Let begejstret, men upaalidelig.

Øjenbrynene, der ifølge den berømte Fysiognomiker Lavaters Opfattelse danner Grænseskellet mellem Hovedets egentlige Aandsomraade og Sædet for de lavere Sjælevirksomheder, har for den dygtige Karakterolog den største Betydning som Kendemærker. I al Almindelighed spiller i denne Henseende Øjenbrynenes Form en større Rolle end deres Farve. Endvidere gælder som almindelig Regel, at jo nærmere Øjenbrynene er anbragt ved selve Øjnene, desto alvorligere, dybere og fastere Karakter røber de, mens de modsatte Egenskaber er fremherskende hos dem, der har højtsiddende Øjenbryn. Kraftige Øjenbryn tyder sædvanligvis paa Energi og Viljekraft, smaa, tynde Øjenbryn paa Karaktersvaghed.

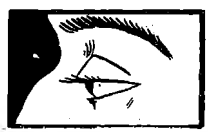

Vandret udstaaende Øjenlaag: Dygtig, men med Anlæg for Snuhed.

Af de specielle Regler vedrørende Øjenbrynene skal her anføres:

Øjenbryn, der sidder langt fra hinanden: Aabent, muntert Sind.

Øjnene er Sjælens Spejl, siger man. Hvad spejler da de Øjne, man ser her? For den ene Dames Vedkommende er det aabenbart Had og Vrede. Den anden Dames Øjne beretter om Forbløffelse og Raadløshed, medens der i Mandens Blik ligger indestængt Forbitrelse og slet dulgt Harme.

Kantede, i brudt Linie siddende Øjenbryn: Produktiv Virksomhedstrang.

Lange, kraftige, smukt tegnede, fra hinanden adskilte Øjenbryn: Et glad og muntert Sind, Elskværdighed.

Næsten snorlige, helt vandrette Øjenbryn: Mandig Karakter, Tænksomhed.

Svagt tegnede Øjenbryn: Træg,

ugidelig Natur, svag Karakter.

Skraatstillede Øjenbryn med højt hævede Inderspidser: Anlæg for Melankoli.

Næsten bølgeformede Øjenbryn: Uroligt Sind, hidsig, stridbar.

Vandrette Øjenbryn, nedadbøjede ved saavel Yder- som Inderspidserne: Klogskab, Overvejelse, Beslutsomhed.

Korte, buede Øjenbryn: Mod, Handlekraft, hurtigvirkende Beslutsomhed.

Svære, buskede Øjenbryn: Kraftig Konstitution, stor Modstandskraft.

Højt siddende, buede Øjenbryn: Følsomhed, men ikke udpræget Intelligens eller Tænksomhed.

Sammenvoksede Øjenbryn: Meget følsom, let forstemt, gnaven, vranten, mistroisk, — hos Damer er sammenvoksede Øjenbryn et Tegn paa Aabenhjertighed.

Sorte Øjenbryn: Voldsomt, hidsigt Temperament.

Mørke Øjenbryn: Rolig Energi, fast Karakter, Taalmodighed.

Lyse Øjenbryn: Fremragende Intelligens, — er Øjenbrynene lysere end Hovedhaaret, er det Tegn paa et svagt Legeme.

Rødlige Øjenbryn: Ærgerrighed.

Øjenbryn, der sidder langt fra hinanden: Aabent, muntert Sind.

Øjenbryn, der sidder i brudt Linie: Energisk, fuld af Virkelyst.

Næsen som Karaktermærke.

Om Næsen som Karaktermærke gælder i Almindelighed, at jo mindre og ubetydeligere den er, desto ringere er vedkommende Menneskes aandelige Udvikling, — og omvendt: jo større og kraftigere en Næse, desto større Intelligens.

Dog maa ogsaa Næsens **Form** tages i Betragtning, saa at det ikke er dens absolutte Størrelse, der er det afgørende ved en Karakterbedømmelse paa Grundlag af Næsen. Af Næse-Grundformer findes fire: Den lige, den krumme, den spidse og den tykke Næse, og alle de Næser, man ser, er enten forholdsvis rene Eksemplarer af en af de nævnte Grundformer eller ogsaa en Blanding af en eller flere af dem.

Man regner fra gammel Tid med den saakaldte Tredeling af Ansigtet. Ifølge den deles Ansigtet i tre Dele: Panden, Næsen og Underansigtet. Og skal et Ansigt være harmonisk, maa de nævnte tre Partier være omtrent lige store. Et harmonisk Ansigt er Tegn paa en harmonisk Karakter med Ligevægt mellem Sjælens Kræfter, især mellem Forstand og Følelse.

Ogsaa Næseborene har deres Betydning som Karakterkendemærker, om end denne Betydning ikke er særlig stor.

Bred, flad, indsunken Næse: Primitiv Udvikling.

Romersk Næse, ogsaa kaldet Ørnenæse, med større eller mindre Krumning: Beslutsomhed, Energi, Stadighed, Heftighed.

Græsk Næse, næsten fuldstændig lige, saa at den synes som en

Skraa Øjenbryn: Tilbøjelighed til Tungsind.

Buskede Øjenbryn: Kraft Modstandsdygtighed.

Sammenvoksede Øjenbryn: Følsom. Anlæg for Gnavenhed.

direkte Fortsættelse af Panden: Kærlighed til Kunst, Skarpsindighed, noget listig, Smag for Nydelser, men ogsaa i Besiddelse af forholdsvis god Fremstillingsevne.

Ørnenæse, ogsaa kaldet „romersk" Næse: Beslutsom, energisk, heftig.

Høgenæse med næsten halvcirkelformet Krumning, der — i Modsætning til den romerske Næses Bøjning — indbefatter hele Næseryggen: Forretningssans, Snuhed, Menneskekundskab.

Bred Næserod: Heftig, voldsom.

Bred Næseryg: Dygtighed, Brugbarhed.

Lang, skarprygget Næse: Kold, egoistisk Natur, elastisk Væsen.

Næse, med lang, nedadhængende Spids: Indesluttet, vredagtig, sarkastisk og satirisk Vid, Nysgerrighed.

„Græsk Næse": Kunstsans, skarpsindig, ikke helt til at stole paa.

Næse, der viser Rynker ved den mindste mimiske Bevægelse: Vredagtig, ufin Natur, ofte trangt og klodset Væsen.

Kødfuld, afrundet Næse: Følsomhed, Medlidenhed.

Opsvulmet, svampet Næse: Svag Vilje, ringe Modstandskraft, Vankelmodighed.

Opstoppernæse: Vittigt Lune, Fiffighed, undertiden Paastaaelighed og Selvraadighed.

Spids, tynd og mager Næse: Kedeligt Væsen, Gerrighed.

Stumpnæse: Barnligt Sind, Naivetet, Munterhed.

Lang, kantet, skarp Næse over smalle Læber: smaalig, kølig, egoistisk.

Kraftig Næse med bred, foran spaltet Spids: Praktisk Forstand Skarpsindighed, hvis Panden tillige er vel udviklet, — i modsat Fald tyder denne Næseform paa Robusthed.

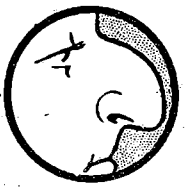

Høgenæse: Forretningssans, Snuhed.

Smaa Næsebor: Ængstelighed, svag, modstandsløs Karakter.

Store Næsebor: Tilbøjelig til Overdrivelser.

Bevægelige Næsebor: Udviklet Følsomhed, der let gaar over til Heftighed, god Tagttagelsesevne.

Lang, spids Næse: Nysgerrig, satirisk, indesluttet.

Næse, der er skæv ved Næseroden: Tilbøjelighed til Herskesyge, meget handlekraftige, forstaar at sætte deres Vilje igennem.

Bøjet Næseryg med Indsænkning oven for Næsespidsen: Harmoni mellem Sjælsevnerne. Følelsen staar under Forstandens Herredømme.

Meget spids, tynd og mager Næse: Tør, kedelig, overdreven sparsommelig.

Munden som Karakterkendemærke.

Mange Karakterologer holder paa, at der er intet i hele det menneskelige Ansigt og overhovedet paa det menneskelige Legeme, der i højere Grad røber, hvad der bor i den paagældende, end Munden. Og her er der naturligvis ikke tænkt paa de Karakter-Oplysninger, som i Form af Tale udgaar af Munden, men paa selve denne, fysiognomisk betragtet.

Det er morsomt at prøve, hvad man kan slutte angaaende Menneskets Karakter ved blot at se hans Mund. Man vil da opdage, hvor vanskelig Opgaven er. Er Manden her mere eller mindre intelligent end Manden nederst paa Siden?

»Som Munden, saaledes Karakteren,« sagde Lavater. En smuk Mund røber en fin Karakter. Selv om man ikke kan gaa saa vidt i sin Fremhævelse af Mundens karakterologiske Betydning, er det uden for al Tvivl, at man ved at betragte et Menneskes Mund kan hente adskillige Bidrag til hans Karakteristik. »Mundens Karaktermærker er som Konsonanterne til Øjets Vokaler,« som en stor Mand en Gang har sagt.

Hvor vanskeligt det kan være at bedømme et Menneske alene af hans Mund, kan Læseren øjeblikkelig konstatere for sit eget Vedkommende ved et Minut at betragte hosstaaende Billede af de to Munde og derefter besvare følgende Spørgsmaal: Hvilken af de to Mænd er den mest intelligente: A eller B? Svaret vil findes bag i Bogen Side 45.

Kendt af enhver er det, hvorledes Overlæben strammes ved anstrengt Tænkning og sænkes, naar der er Ro og Fred i Sjælen. Ved overraskende Begivenheder og under Indflydelse af Nysgerrighed aabner Munden sig uvilkaarlig. I Almindelighed gælder det, at Overlæben er et Barometer for de sjælelige Egenskaber, Underlæben for de fysiske.

Men desuden gives der adskillige særlige Kendemærker, og af disse skal her anføres et Udvalg:

Velformet, rolig Mund: Harmonisk Karakter, behageligt Væsen.

Stor, regelmæssig Mund: Fysisk

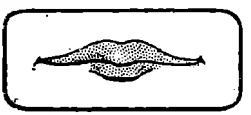

Stor, regelmæssig Mund: Styrke, ynder Overdrivelse.

Kraft, tilbøjelig til Overdrivelser.

Lille, velformet Mund: Ringe fysisk Kraft, fri for Overdrivelser.

Mund, der er dobbelt saa bred som Øjet: Ikke særlig kløgtig.

Mund, der selv i lukket Tilstand blotter en eller flere Tænder i Munden: Klog, men kølig og streng.

Fast Mund, hvor Læberne kun ses som en Streg: Forretningsmæssig, gnieragtig, tilbageholdende,

Prøv at sammenligne Munden paa denne Mund med Munden paa Manden øverst paa Siden og forsøg saa at faa et Skøn over, hvem af de to, der er den mest intelligente. Har man fældet sin Dom, kan man Side 45 se, om den er rigtig.

forslagen, ordenselskende, punktlig.

Lille Mund: Svag, generet, manglende Udtryksevne.

Mund, der altid blotter Tænderne: Klog, men kølig, tit endogsaa streng.

Altid aaben Mund: Manglende Kløgt.

Blode, ubevægelige Læber: Veghed, Ubeslutsomhed, meget svag Karakter.

Meget urolige Læber: Noget spottelysten.

Tykke, fremtrædende Læber: Nydelsessyg, undertiden ogsaa Mangel paa Finfølelse.

Altid aaben Mund: Ikke videre kløgtig.

Smal Overlæbe, tyk, fremtrædende Underlæbe: Stor Følsomhed, Smag for Nydelser.

Faste, lige Læber: Fast Karakter.

Overlæbe, der rager ud over Underlæben: Godmodighed, blid Følelse, Elskværdighed.

Tykke Læber: Mangler Finfølelse, har Sans for materielle Nydelser.

Læber, der til begge Sider bøjer stærkt opad: Selvglad, affekteret.

Underlæbe, som buer nedad paa Midten: Opvakthed.

Indadbøjet Underlæbe: Lunefuld, kølig, kritisk anlagt.

Naar Talen er om Tænder og deres Betydning for Karakterologien, maa det ikke glemmes, at Sygdom ofte kan have en uheldig Indflydelse saavel paa Tandstillingen som paa de enkelte Tænders Form og Beskaffenhed. Der maa derfor vises en vis Forsigtighed i Anvendelsen af Tænderne som Karakterkendemærker.

Fremspringende Overlæbe: Godmodig, blid.

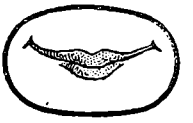

Opadbøjede Mundvige: Selvglad, kunstlet.

Med de af det anførte betingede Forbehold gælder følgende Regler:

Sammentrængte Kindtænder, rigelig Plads mellem Fortænderne: Det aandelige Standpunkt maa antages at staa under Gennemsnittet.

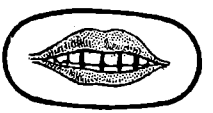

Fortænder med store Mellemrum: Ikke særlig fremragende Begavelse.

Overliggende Tænder, Dobbelttænder: Ikke særlig stor aandelig Begavelse.

Overtænder, der rager langt uden for Undertænderne: Tilbøjelig til Underfundighed.

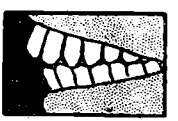

Fremspringende Fortænder: Underfundig, hævngerrig.

Smaa, hvide Tænder, tæt sammenpakkede: Umildt Sindelag.

Lange, smalle Øjentænder: Ufordragelighed, Hævntørst.

Ved Roden brede, spidst udløbende Øjentænder: Trofast, paalidelig.

Store Fortænder i Overmunden: Litterære Anlæg, religiøst farvet Sindelag.

Tæt sammenstillede, smaa Tænder: Kan være hadefuld og uforsonlig.

Lange Tænder: Svaghed, Modløshed, Ængstelse.

Smaa, korte, kraftige Tænder: Kraft, Mod.

Ogsaa den Maade, hvorpaa Folk smiler og ler, er af Betydning for Karakterbedømmelsen. Men maa

Kan Dyrene smile? Dette interessante Spørgsmaal har en Tegner, der levede for halvandet Hundrede Aar siden, besvaret bekræftende. Paa hans Billede, der er gengivet ovenfor, skal Dyrehovedet i øverste Række, længst til venstre være af en Tiger. „Kan man tænke sig, at den Onde ler mere skadefro, naar et fromt Menneske synder, end denne Tiger?" udraaber den gamle Tegner. De øvrige Hoveder er (i Nummerorden) af en Tiger, en Løvinde og tre Katte, den midterste er en Angorakat.

maa selvfølgelig aldrig paa Latteren alene dømme et Menneske, saalidt som man i det hele taget ud fra en enkelt Ejendommelighed maa slutte sig til den paagældendes hele Væsen og derved ganske ringeagte alle øvrige Kendemærker, der jo maaske i høj Grad kan modificere det Resultat, som en paa ensidigt Grundlag fældet Dom har ført til. Stedse maa man sammenholde, hvad de forskellige Tegn fortæller, og ved at lægge sammen og trække fra se at finde et Slutningsfacit, der i sig indbefatter den endelige Dom.

Behagelig Latter: Hjertensgodhed, Venlighed, Elskværdighed.

Ubehagelig Latter: Advarselssignal — vær forsigtig!

Latter med skævt optrukken Overlæbe: Tankeløst Væsen, usammenhængende Aandsliv.

Hyppig Latter og med vidtopspilet Mund: Ustadig, misundelig, godtroende.

Latter med vidt opspilet Mund: Ustadig, misundelig, naiv.

Meget lattermild: Indskrænkede Aandsevner, lettroende, vankelmodig, tjenstvillig, aabenhjertet.

Kort, afbrudt og ikke hyppig Latter: Stadigt Væsen, paastaaelig, klog, trofast, indesluttet, arbejdsom.

En Mund, der yderst sjældent ler: Særeget, skarpsindig, opfindsom, taalmodig, paastaaelig.

Smukt Smil: God, aaben, ærlig.

Som bekendt er der Forskel paa Latter og Smil. Latteren er den fuldbyrdede Kendsgerning. Smilet er kun Tilløbet dertil. Man har kaldt Smilet en i Fødselen kvalt Latter og har derved paa billedlig Maade villet fremhæve saavel Slægtskabet som Forskellen mellem de to Ytringsformer.

Smil med sammenpressede Læber: Upaalidelig.

Behageligt, smukt Smil: Hjertensgodhed, Aabenhed, Ærlighed.

Skævt, fortrukket Smil: Generthed, tvunget Væsen, manglende Oprigtighed.

Smil med sammenpressede Læber, som om man vil skjule Tænderne: Ikke til at stole paa.

Smil med let aabnede Læber, saa at man ser de øverste Fortænder og nogle af de nederste: Aabenhed, godmodig Karakter.

Altid smilende: Egoistisk, listig, underfundig, ikke til at lide paa.

Hvad Øret fortæller om Menneskets Karakter.

Om det velformede, normale Øre gælder det, at det skal have samme Længde som vedkommende Persons Næse, og alt for store Afvigelser fra denne Form, enten opad eller nedad, er ikke af det gode. Derimod kan Smaaafvigelser ikke tillægges nogen videre Betydning.

Store, velformede Ører: Sandhedskærlig.

Store, velformede Ører: Sandheds kærlighed, manglende Initiativ.

Store Ører, der staar ud fra Hovedet: Udmærket Hukommelse, oftestor Musikbegavelse.

Store, udstaaende Ører: Musikalsk, god Hukommelse.

Smaa Ører: Viljesvag, undertiden underfundig, ikke god Karakter.

Paafaldende smaa Ører, særlig hos Mænd: Udviklet Sjæleliv, bekymret Sindelag.

Kinderne som Karakter-Barometer.

Som Karakter-Barometer betyder Kinderne vel ikke saa meget, hvis man af dem alene vil danne sig et Skøn om vedkommende. Men det er ganske utvivlsomt, at de har deres ikke ringe karakterologiske Værdi som hørende til Menneskets Ansigt, og man vilde der-

for begaa en Fejl ved slet ikke at tage Hensyn til dem. Kinderne spiller navnlig en Rolle som medbestemmende ved Ansigtets Helhedsudtryk. Men i øvrigt har de ogsaa deres specielle karakterologiske Betydning, og om den gælder følgende Regler:

Indfaldne Kinder: Svaghed, Bekymring.

Kødfulde, buttede Kinder: Sensibel Natur, stærk Følsomhed.

Magre, smalle Kinder: Mangler Sans for materielle Nydelser, i Besiddelse af tørt Luno.

Indfaldne, blege Kinder: Svaghed, Sygdom, Kummer.

Foldede eller furede Kinder, hvis Folderne vel at mærke ikke hidrører fra Embonpoint: Temmelig grov Natur uden større Begavelse.

Harmonisk runde Kinder, som i Partiet omkring Øjnene er let optrukne: Følelse, Aabenhed, Ærlighed, sjælelig Finhed.

Hvad Hagen røber.

Hagen hører til de Enkeltheder, som i Forbindelse med Panden og Næsen er afgørende med Hensyn til Ansigtets Profil, og om Profilen gælder det, at den mangen Gang fortæller meget mere end Ansigtet set forfra. Derfor maa man ikke springe Hagen over, naar man gaar paa Opdagertogt blandt sine Medmennesker eller i sit eget Ansigt.

Rund, buttet Hage: Jævn Energi.

Om Hagen gælder følgende Regler:

Rund, buttet Hage: Jævn Energi.

Rund Hage med Kloft: Godmodighed

Spids, fremstaaende Hage: Upaalidelig, ufølsom.

Spids Hage: Gerrighed og Smaatskaaarethed, List, Forslagenhed.

Lang, spids, meget fremstaaende Hage: Ikke til at stole paa, haard og ufølsom.

Lang, bred, kraftig og grov Hage: Haard, heftig, stivsindet.

Lille Hage: Genert, frygtsom.

Glat Hage: Sjælelig Kulde.

Kantet Hage: Klogskab, Fasthed, Skarpsindighed.

Dobbelt Hage hos Mennesker, der er temmelig magre: Sans for materielle Nydelser, Tilbøjelighed til Flegma og i yderliggaaende Tilfælde Ugideligheed.

Kantet Hage: Klog, skarpsindig.

Hage, der er indbuet i Midten, saa at der dannes en mere eller mindre dyb Tværfure: Klog, retsindig, ærlig, — jo dybere Tværfuren er, desto køligere er Forstanden.

Profilen som Karakterkendemærke.

Det blev under Omtalen af **Hagen** sagt, at man ofte kan læse sig til meget mere ved at studere et Menneskes Profil end ved at betragte hans Ansigt forfra. Derfor er det af overordentlig stor Værdi at faa Lejlighed til at se et Menneske i Profil, dersom man ønsker at faa et Karakterportræt af ham. Det er Panden, Næsen og

Godmodig og blid.

Svag aandelig Udvikling.

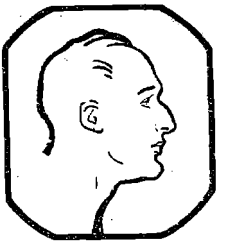

Klog og energisk.

Hagen, der ved deres Sammenspil danner Profilen. Derfor skulde man tro, at naar man har studeret i Enkeltheder vedkommende Menneskes Pande, Næse, Mund og Hage, at man da paa Grundlag heraf var i Stand til at konstatere hans Profil. Men dette er ingenlunde Tilfældet. Profilen er, som allerede sagt, et Sammenspil mellem de nævnte Faktorer og ikke en blot og bar Sammenstilling af dem. Ved at betragte Profilen faar man ved et eneste Øjekast et samlet Overblik over Menneskets Ansigt set fra Siden.

Vil man studere et Menneskes Profil nærmere, kan man ved Hjælp af en Skærm og et Lys tegne en Silhouet af den paagældende.

Der er de Karakterologer, der holder paa, at Ansigtet set forfra er os selv, medens Profilen er Slægten, med andre Ord: det Indtryk, som et Menneskes Ansigt gør, naar det betragtes forfra, skyldes for en væsentlig Del hans eget Selvarbejde, hans Selvopdragelse og repræsenterer saaledes hans egen Indsats, mens det Indtryk, som Profilen fremkalder, mere er baseret paa de Egenskaber, han har arvet fra sine Forfædre.

Ringe Selvbeherskelse.

Af det ovenfor anførte om Profilen som Enkelthedernes Sammenspil fremgaar, at der her kun i ringe Grad kan blive Tale om at angive bestemte Regler vedrørende Enkelthedernes Betydning. Der skal derfor nedenfor blot angives nogle fremtrædende og hyppigt forekommende Hovedtyper inden for Profilernes Område.

Selvgod, paastaaelig.

Voldsomhedens og Ubeherskethedens Profil med den stærkt tilbagefaldende Pande og den frem-

springende Undermund: De aandelige Evner og finere Tilskyndelser er uudviklede, og Selvbeherskelsen er ringe.

Blidhedens Profil med de blode Linier i Pande, Næse og Hage: Godmodig, venlig, blid.

Ubegavethedens Profil med de udviskede Træk: Svag aandelig Udvikling.

Intelligensens Profil med de fast udformede Enkeltheder i harmonisk Sammenspil: Klog, energisk, handlekraftig.

Raadsnar, handlekraftig.

Hidsighedens Profil med de rynkede Bryn: Hurtig til at fælde Dom, hurtig til at handle, men redelig og ærlig.

Egoismens Profil med de skarpt mejslede Træk: Selvgod, paastaaelig, utilgængelig.

Halsen og Nakken.

Baade Halsen og Nakken regnes af Karakterologen for særdeles vigtige, naar det gælder om at bestemme et Menneskes Indre ved Hjælp af hans Ydre. Og der gælder herom den Hovedregel, at mens Halsens Forside nærmest er et Barometer for de lavere Sjæleevner, saa giver de højere Aandsegenskaber sig deres synlige Udtryk i Nakkens Form.

En opmærksom Iagttager vil hurtigt lægge Mærke til, at det forreste Parti af Halsen frembyder langt rigere Variationer af Formerne end Nakken. — lige modsat, hvad vel de fleste paa Forhaand vilde være tilbøjelige til at mene. I al Almindelighed kan man sige, at jo sværere og jo mindre fast Halsen er, desto mageligere er dens Ejermand anlagt.

Rent fysiologisk støtter man Vekselvirkningen mellem Halsen og Sjæleevnerne paa den Kendsgerning, at der kan mærkes en tydelig Ændring af disse sidste naar Skjoldbruskkirtelen, der jo har sin Plads foran paa Halsen og bidrager til at give denne dens Form, angribes af Sygdom eller fjernes ved Operation.

Svagelig, nervøs.

Af særlige Karakterkendemærker, knyttet til Hals og Nakke, skal her nævnes følgende:

Lang Hals: Mildt, roligt Væsen, Frygtagtighed, Svaghed.

Kort, kraftig Hals: Kraft, Mod, Forslagenhed.

Bred Hals: Handlekraft, legemlig Styrke.

Spinkel og slank Hals hos Manden: Svagelig, nervøs.

Kort, stærk, muskuløs Hals hos Kvinden: Usædvanlig Energi:

Ualmindelig kort Hals, saa at denne synes helt at mangle: Ringe aandelig Udvikling.

Fremadbøjet Hals i Forening med rund Nakke: Tilbøjelig til Snerperi, filistrøst Anstrøg.

Fremadbøjet Hals i Forbindelse med fremspringende Nakke: Ikke helt til at stole paa.

Ikke helt til at stole paa.

Hals, der bøjer til venstre eller højre: Slap Energi, dyster Karakter.

Stiv Hals: Rethaverisk med Til-

bøjelighed til Stædighed, lader sig vanskeligt belære.

Indbildsk, anmassende.

Kraftig og tilbagebøjet Hals: Tror meget om sig selv, kan være anmassende i sit Væsen.

Fin og fornem Nakke: Fortrinsvis æstetisk orienteret.

Flad Nakke uden Sving: Ikke særlig fremragende i aandelig Henseende.

Kraftig, muskuløs Nakke: Tunghed i Tanke- og Følelsesliv.

Sans for materielle Nydelser.

Kort, stejl Nakke, uden mindste Sving ved Overgangen til Ryggen (»Tyrenakke«): Sans for materielle Nydelser.

Ryggen som Karakterkendemærke.

Selv om man kun har Lejlighed til at se et Menneske fra Ryggen, vil man mange Gange alene af de Iagttagelser, man da kan gøre, kunne danne sig et Skøn om vedkommendes sjælelige Habitus. Det bliver selvfølgelig ikke noget særlig dybtgaaende Skøn, man ad den Vej kan faa, men det er paa den anden Side af saa stor Værdi, at det, sammenholdt med, hvad man paa anden Maade er kommet til Kundskab om, kan være til megen Nytte.

Bred Ryg: Styrke, Kraft.

Styrke, Kraft.

Underdanigt, slebent Væsen.

Bred og rund Ryg: Godmodighed i Forbindelse med stor Legemskraft.

Foroverbøjet Ryg: Underdanigt, slebent Væsen, tilbøjelig til at ville smigre.

Ret, rolig, fast Ryg, der dog ikke holdes paafaldende stift: Sikkerhed i Optræden, fast, beslutsom Karakter.

Ryg, der under Gangen rokker stærkt: Usikkerhed, uselvstændigt Tankeliv, ubeslutsom.

Haar og Skæg.

Man kunde synes, at Haar og Skæg er i den Grad udvendige Paahæng paa det menneskelige Legeme, at de ingen som helst Betydning har som Karakterkendemærker: Man skal ikke skue Hunden paa Haarene! Men denne Opfattelse er ikke korrekt, og en kendt Sag er det da ogsaa, at en

Fast, beslutsom Karakter.

hel Del Mennesker bedømmer deres Brødre og Søstre væsentlig paa Grundlag af Haaret, idet de f.

Handlekraft.

Eks. uden videre tillægger de Mennesker, hvis Haar er rødligt, et listigt og upaalideligt Væsen. Men dette er at gaa alt for vidt, og hvad specielt det anførte Eksempel med de rødhaarede Mennesker angaar, da erklærer flere betydelige Karakterologer udtrykkeligt, at deres Erfaringer aldeles ikke godtgør, at rødhaarede Mennesker skulde være mindre at lide paa end f. Eks. deres sorthaarede eller lyslokkede Medmennesker, — det eneste, man med nogenlunde Vished kan siges om dem, er, at de for de blonde karakteristiske Egenskaber i noget formindsket Grad

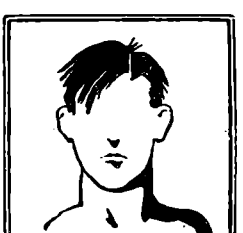

Egensindig, trodsig.

findes hos Mennesker med rødligt Haar, hvorom nærmere.

Om Skægget gælder det, at dets Form, eventuelt dets fuldstændige Bortbarbering, er underkastet Modens Indflydelse og dennes Luner, og at man som Følge deraf ikke kan faa ret meget at vide om en Mand ved kun at se paa hans Skæg. Man behøver i denne Forbindelse blot at tænke paa det tætstudsede engelske Overskæg (»Tandbørste«). Men helt at ignorere Skægget som Karakterkendemærke gaar ikke an. Naar Skægget ikke for voldsomt udsættes for kunstigt Indgreb ved Hjælp af Kniv og Saks, kan man af dets Tæthed, Kraft, Farve og Form altid læse sig til noget angaaende dets Ejermands Karakter.

Af specielle Kendemærker vedrørende Haar og Skæg skal her anføres følgende:

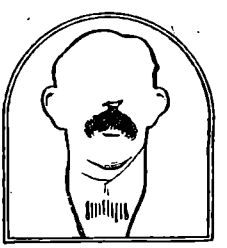

Svag Karakter.

Tæt, kort Haar: Handlekraft.

Stift, stridt Haar: Egensindig, udartende til Trodsighed og Stædighed.

Blødt Haar: Godmodigt Sindelag, undertiden Frygtsomhed.

Sort Haar: Kraft.

Blondt Haar: Selvbeherskelse Harmoni.

Rødligt Haar: Noget mindre Selvbeherskelse og knapt saa harmonisk som andre blonde Mennesker.

Særlig kraftig Skægvækst: Mandigt Væsen.

Svag, tynd Skægvækst: Noget veg Karakter.

Svag Skægvækst hos magré Personer: Egoistisk anlagt, kan være voldsom.

Hængende Overskæg: Mangler Grundsætninger, svag Karakter, ikke særlig flittig.

Hængende Overskæg med udad-

svungne Spidser: Mangel paa Selvfølelse og Viljekraft, Uselvstændighed.

Overskæg med vandret til Siden tyndt udløbende Spidser: Pligtfølelse, Overfladiskhed, mer streng mod andre end mod sig selv, forfængelig, lægger stor Vægt paa det ydre.

Pligtfølende, men forfængelig.

Overskæg med vandret udløbende, brede Spidser: Humor, Elskværdighed.

Overskæg med opadbøjede, vifteformige Spidser: Stærk Vilje, Ærgerrighed, Stolthed, Intelligens, stridbart Sindelag.

Armene og Hænderne og deres Betydning som Karakter-Barometer.

Lige saavel som Ansigtet har ogsaa Hænderne deres store Betydning som Karakter-Kendemærker. Prøv en Gang at betragte to, der staar saa langt borte og taler sammen, at man ikke kan høre en eneste Lyd af, hvad de siger! Det vil da være ganske mærkeligt at se dem slaa ud med Hænderne og tegne Figurer i Luften med dem og i det hele taget benytte Hænderne til at illustrere og nærmere forklare det sagte med. Det er ikke alle, der i lige høj Grad benytter Hænderne til at tale med, om man saa maa sige. Men for de fleste gælder det, at Hænderne ikke er i Ro, naar vedkommende taler, men stadig følger Sindets skiftende Tanker og Stemninger paa en for hver enkelt egen karakteristisk Maade.

Paa den Maade bliver Hænderne et vigtigt karakterologisk Kendemærke. Men ikke nok med, at man ved at studere Hændernes Bevægelse hos et Menneske kan faa et Indtryk af dette Menneskes Indre, — ogsaa selve Hænderne, tagne i og for sig, kan mange Gange røbe, hvad Slags Menneske man har for sig, ligesom ogsaa den Maade, hvorpaa Folk anbringer deres Hænder, naar disse er i Ro, eller den Maade, de veksler Haandtryk med andre paa, spiller en Rolle for Karakterologen.

Ogsaa Armene, deres Længde og Form, er af Betydning, naar det gælder om at bedømme Folk efter deres Ydre. Man kan i al Almindelighed sige, at et stærkt Misforhold mellem Kroppens og Armenes Længde tyder paa mindre veludviklet Aandsliv. Er Armene meget lange i Forhold til Kroppen,

Den motoriske Haand.

Den elementære Haand.

Den følsomme Haand.

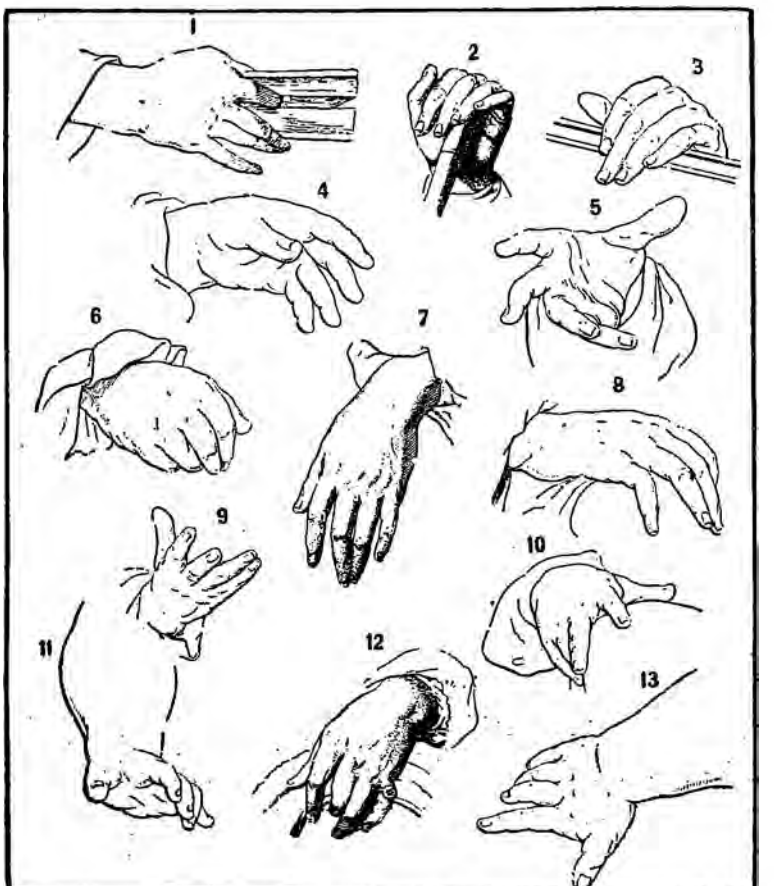

En Studie i Hænder. Der er her fremstillet et rigeligt Udvalg af Hænder af alle mulige Slags til Sammenligning og Bedømmelse og til Forstaaelse af den Sandhed, at Hænderne ofte er noget af det mest udtryksfulde paa et Menneske. Om de her afbildede Hænder har en berømt Karakterolog ytret følgende: 1. er en ædel Haand, 2. er en fin og hjertevarm Mands Haand, 3. er en Kunstnerhaand eller tilhører i hvert Fald et Menneske med æstetiske Interesser og Kunstforstand, 4. er ligeledes en Kunstnerhaand, 5. hidrører fra en Mand, der har Ordet i sin Magt, 6. derimod stammer fra et uordentligt og ligegyldigt Menneske, 7. er en ædel og fin Haand, 8. er endnu finere end den foregaaende, 9. og 10. tilhører en veltalende, handlekraftig Mand, 11. er Haanden af en Mand, der ikke er haard eller stivsindet, 12. er en talentfuld Mands Haand, og 13. tilhører en Mand, der er arbejdsom og godhjertet.

kan der dog godt hos vedkommende være et veludviklet Aandsliv. Er Kroppen forholdsvis kraftig, mens Armene og Skulderpartiet er svagt udviklede, kan det godt være, at den paagældende er en fremragende Intelligens. Men med disse Undtagelser gælder som nævnt som almindelig Regel, at der helst skal være Harmoni mellem Krop og Arme, da dette tyder paa Harmoni ogsaa mellem Sjælsevnerne.

Den intellektuelle Haand.

Man skelner som Regel mellem fire Haand-Grundformer. Men man maa aldrig vente at finde nogen af dem i fuldkommen ublandet og ren Type, thi dette hører til de allerstørste Sjældenheder. Som oftest er et Menneskes Hænder en Blanding af to eller flere af de fire Grundformer. Og netop af denne Grund er Haandbestemmelserne et af de allervanskeligste Punkter inden for hele Karakterologien. Det kan tilraades Nybegyndere først at bestemme Haandens Fingre (se de nærmere Regler nedenfor), førend der gaas over til Haanden i sin Helhed.

De fire Haand-Grundtyper er:

Den blandede Haand.

Den elementære Haand med store, svære Haandflader, lang og meget bred Mellemhaand, korte, tykke Fingre, afstumpede Tommelfingre og korte, brede Negle. Den elementære Haand tyder paa Jævnhed i Væsen, nogen Tunghed i Intelligensen, langsomt virkende Beslutningsevne, ringe Udvikling af Følelseslivet.

Den filosofiske Haand.

Den motoriske Haand er senet og har kraftig Benbygning og stærk Muskulatur. Haandfladen er firkantet og Neglene kraftige og lige brede foroven og forneden. Den motoriske Haand tyder paa kraftig Vilje, men kun jævn Intelligens, ringe Følelse, veludviklet praktisk Sans, ikke megen Interesse for Livets mere ideelle Magter. Til Gengæld er Ordenssansen hos Mennesker med motoriske Hænder som oftest stærkt udviklet. De er gerne konservative, meget kritiske og ynder Korrekthed i ydre Optræden.

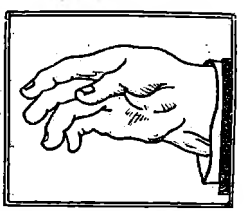

Den farlige Haand.

Den følsomme Haand med bløde, afrundede Former, slanke Fingre og kugleformede Fingerspidser tyder altid paa et livfuldt, bevægeligt Naturel, hurtig Stemningsveksling, let Livsopfattelse, Tilbøjelighed til Overvurdering af andre Mennesker og af sig selv, — altsaa ringe udviklet Dømmekraft og ringe Menneskekundskab, — ustadig Sindsligevægt og Ubestandighed.

Den intellektuelle Haand har slanke, flade Fingre, tynde Haand-

Tænksom, livlig.

Æstetiske Interesser.

Praktisk anlagt.

led, spidse Fingerender og tyder paa **Finfølelse** og i det hele paa et rigt udviklet og modtageligt Sind, stor Interesse for Livets ideelle Forhold, Tilbøjelighed til overdrevent Fantasiliv, ikke sjældent i Forbindelse med Fanatisme.

Som alt sagt forekommer de her nævnte fire Haand-Grundtyper sjældent i ublandet Skikkelse. De fleste Hænder, man træffer paa, repræsenterer en Blandingsform. Af disse Blandingsformer er følgende de vigtigste:

Den blandede Haand er sammensat af den motoriske og den følsomme Haand og forener altsaa begge disse Haandformers karakteristiske Kendemærker (se ovenfor). Den blandede Haand tyder paa stærkt udviklet Egoisme og Beregning, ofte i Forening med barnlige, naive Træk i Karakteren. Mennesker med Hænder af den blandede Type er trofaste i Kærlighed, men meget tilbøjelige til Skinsyge. De er flittige og sparsommelige, væsentligst for at kunne føre en behagelig Tilværelse eller faa en sorgfri Alderdom.

Den filosofiske Haand er en Blanding af den motoriske og den intellektuelle Haand og er et Tegn paa Ordenssans, Sandhedskærlighed, Grundighed, Nøgternhed, udviklet Dømmekraft, men ofte ogsaa paa en vis Koldsindighed.

Den farlige Haand er den interessanteste af alle Haandformer, i hvert Fald som Studieobjekt, — som personlig Ejendom er den af mere tvivlsom Værdi. Den hører til den følsomme Haands Grundtype, dog er dens Fingre mere plumpe, kødfulde og mindre end den følsomme Haands Fingre som Regel er. Tommelfingeren er kort og tyk med næsten kugleformede Yderled, Haandfladen er bred, — Benbygning, Muskler og Sener er ikke særligt fremtrædende, — alt i alt en Haand, der er mere grov end fin. Haandfladen opviser kun faa Linier, selve Haanden er blød, men ikke svampet. Ved Tryk føles den slap. Upaalidelighed er dens Ejermands fornemste Karakteregenskab, for saa vidt ikke andre modgaaende, dominerende karakterologiske Mærker viser, at vedkommende bekæmper sin medfødte upaalidelige Karakter med gunstigt Resultat. I modsat Fald maa den farlige Haand opfattes som et Advarselssignal til Omverdenen med Hensyn til ikke at stole for tryg! paa den farlige Haands Indehaver.

Vi skal derefter gaa over til at anføre de vigtigste Karakterkendemærker vedrørende Fingrene og Armene.

Naar Pegefingeren er længere end Ringfingeren: Aandelig Opfattelse af Tingene, tænksom, livlig Interesse for aandeligt Arbejde.

Naar Ringfingeren er længere end Pegefingeren: Æstetisk, kunstnerisk Opfattelse af Tingene, Ev-

ne til og Interesse for at skildre sine Indtryk, ser mere paa ydre Form og Skønhed end paa indre Værd. Dermed være ikke sagt, at de ringeagter indre Værd og indre Skønhedsværdier, men disse kommer først i anden Linie hos saadanne Mennesker.

Energisk, handlekraftig.

Naar Pegefinger og Ringfinger er lige lange: Praktisk anlagte Mennesker, som bedømmer Tingene — og Menneskene — efter deres Værdi som Nyttegenstande.

Store Tommelfingre: Viljekraft.

Smaa Tommelfingre: Føjelighed, Tilpasningsevne.

Langt Yderled paa Tommelfingeren, d. v. s. længere end Tommelfingerens Inderled: Energisk Karakter, der eventuelt trodser sin Vilje igennem.

Svag Energi, urolig.

Kort Yderled paa Tommelfingeren: Svag Energi, uroligt Sind, vekslende Sindsstemninger.

Stadighed i Arbejdet.

Begge Tommelfingerens Led lige lange: Stadighed i Arbejdet.

Bredt, næsten spadeformet Yderled paa Tommelfingeren: Kivagtig, herskesyg.

Korte Arme: Forfinet Væsen, barnligt Sindelag, hvilket dog ikke udelukker baade Mod og Foretagsomhed, navnlig hvis Armene tillige er stærke og knoglede.

Lange Arme: Sund, nøgtern, mandig, dygtig, men manglende Finhed, særlig hvis Armene forudeu at være lange ogsaa er knokkelstærke.

Stærkt behaarede Arme: Ubestandighed, Snaksomhed.

Særlige Ejendommeligheder.

Vi kommer nu til nogle Træk, som de fleste vel vil regne for de allervigtigste, naar der er Tale om at bedømme et Menneske efter hans Ydre, nemlig alt det, der er særligt iøjnefaldende netop ved dette Menneske. Man er paa Forhaand tilbøjelig til at tro, at saadanne individuelle Træk i fremragende Grad røber, hvilke særlige Egenskaber eller Karakterejendommeligheder den paagældende er i Besiddelse af.

Og nægtes kan det ikke, at der er noget herom. Men man maa paa den anden Side ikke overse et Par Vanskeligheder paa dette Punkt: for det første kan det være næsten umuligt at faa de paagældende individuelle Træk analyseret og sammenlignet med lignende Træks Forekomst hos andre, netop fordi Trækkene er saa individuelle, og for det andet kan man, naar man har fundet Betydningen af de individuelle Træk let lade disse faa en uberettiget Overvægt over, hvad man ellers kan iagttage ved det paagældende Menneske, saa at man paa Forhaand har dannet sig en forudfattet Mening, som det senere hen er vanskeligt, ofte helt umuligt at ændre.

Af Hensyn hertil bør man aldrig støtte sin Dom paa Indtrykket af et løst Øjekast, som det er fremhævet foran under Omtalen af, hvad man ser ved et flygtigt Blik, ikke heller bør man lade et enkelt individuelt Træk være det afgørende, men man bør basere sin Dom paa saa mange ydre Kendemærker som muligt.

Det ligger i Sagens Natur, at de

særlige Ejendommeligheder, der her er tænkt paa, ikke uden videre lader sig inddele, rubricere eller

Aabenhjertig, venlig.

Elskværdig, snak som.

kortelig karakterisere. I dette Afsnit skal derfor kun nævnes nogle af de mest fremtrædende og tillige mest interessante særlige Ejendommeligheder med de tilhørende karakterologiske Tydninger.

Aandelig Livlighed.

Hjertensgod, men egensindig.

Naar man holder Cigaren med aaben Haand: Aabenhjertighed, venligt Sindelag.

Naar man holder Cigaren mellem to Fingre og støtter den med

Skeptisk, grundigt overvejende.

Beslutsom, hensynsløs.

Tommelfingeren: Elskværdighed, Snaksomhed.

Naar man holder Cigaren med Ilden indad mod Haanden: Koncentrationsevne, aandelig Livlighed.

Naar man holder Cigaren mellem Tommel- og Pegefingeren: Hjertensgod, gemytlig Selskabsbroder, men egensindig.

Naar man holder Cigaren vandret mellem Pegefinger og Langemand, og Haanden er knyttet: Skeptisk anlagt, forsigtig, overvejer grundigt en Sag, før en

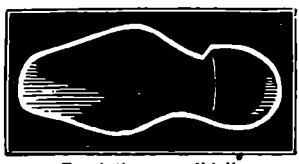

Forsigtig, upaalidelig.

Beslutning tages, vanskelig at begejstre.

Naar Cigaren holdes mellem Tommel- og Pegefinger og rettes fremad som et Vaaben: Fast Beslutsomhed, stigende til Hensynsløshed.

Djærv, retskaffen, punktlig.

Kraftigt og fast Haandtryk, saa det næsten gør ondt paa Modtageren: Ærlig, tilforladelig, aabenhjertig.

Let, passivt, næppe følelig Haandtryk: Køligt Temperament, Egoisme.

Haandtryk, hvor kun Fingerspidserne berører Modtagerens Haand: Paaholdende i Pengesager.

Haandtryk med kun to Fingre: Indbildsk Væsen, Hovmodighed.

Tøvende Haandtryk, som om man

hurtigst muligt vil tage Haanden til sig igen: Ængstelig Karakter, genert Væsen.

Haandtryk med spredte Fingre: Ikke helt til at stole paa.

Elskværdig, men uordholden.

Haandtryk med tydelig opadvendt Haandryg: Mandighed, Kraft, Tilbøjelighed til Herskesyge.

Haandtryk med udstrakt, opadvendt Haandflade: Hengivenhed, uselvstændig Karakter.

Naar man i godt Vejr gaar med Paraplyen usammenrullet: Magelig anlagt, ofte udygtig.

Naar man gaar med Paraplyen under Armen: Sangvinsk Temperament, Sans for Humor og Spøg.

Naar man sædvanlig bærer en opslaaet Paraply, saa den vender bagud og kun dækker Ryggen: Ikke til at lide paa.

Naar man gaar med opslaaet Paraply, ogsaa efter at Regnen er

Præcis, sparsommelig.

hørt op: Adspredt, tankeløs.

Naar man slider mere paa Spidsen af Saalerne end paa Hælene: Forsigtig, høflig, men upaalidelig.

Naar Hælene slides mere end Saalespidserne: Djærvhed, grænsende til Grovhed, retskaffen, punktlig.

Naar Ydersiden af Saalen slides mest: Elskværdig Karakter, let til at love, men holder ikke altid givne Løfter.

Naar Indersiden af Saalen slides mest: Nøjagtig, præcis, sparsommelig, vanskelig at have at gøre med i Pengesager.

Mistroisk, indesluttet.

Naar man gaar omtrent lige paa Foden, saa at Saalen slides jævnt over det hele: Forsigtig, grundigt overvejende, nølende.

Forstandig, redelig.

Lodrette Rynker i Panden over Næseroden: viser sig hos Mennesker, der udfører intensivt aandeligt Arbejde, men ogsaa ofte hos Mennesker, der er stærkt legemlig beskæftigede. Mange Gange er disse Folder en Følge af Fortrædeligheder, men da optræder de gerne i Forbindelse med Rynker i Øjenkrogene.

Tungt opfattende.

Smaalig, ikke meget intelligent.

Brudte, ikke meget dybe Panderynker: Forstand, Redelighed.

Buede, næsten cirkelformede Panderynker: Ikke særlig kløgtig, tung Opfattelsesevne.

Buede Panderynker, der er sæn-

„Klæder skaber Folk", siger et gammelt Ord. Men et andet gammelt Ord siger: „Man skal ikke skue Hunden paa Haarene".

kede i Midten: Snæverhjertethed, Smaalighed, grænsende til Gerrighed, ikke meget intelligent.

Uregelmæssige, dybe Panderynker: Uklart Væsen, vanskelig omgængelig.

Kan man bedømme et Menneske efter hans Klæder?

Til et Menneskes Ydre hører som bekendt ogsaa Klæderne. De er endda det allermest yderlige eller udvendige ved os. Hvilken Rolle spiller Klæderne for Karakterologen?

Sans for ydre Effekt.

Mange vil maaske forbavses, naar de hører Svaret: Klædernes Betydning for Karakterbedømmelsen er kun saare ringe.

Ja, men siger Ordsproget da ikke med al ønskelig Klarhed: Klæder skaber Folk!

Jo, men det, Ordsproget tænker paa, er noget andet, nemlig at Folk faktisk mange Gange bliver bedømt efter deres Klæder. Derimod siges der intet om Berettigelsen dertil. Og Berettigelsen til at fælde Dom over et Menneske alene paa Grundlag af hans Klæder er uhyre lille.

For det første er Spørgsmaalet om Klæderne meget ofte et Spørgsmaal om Penge mere end om Karakterejendommeligheder, og for det andet øver Skik og Sædvane og de skiftende Moder en alt for stor Indflydelse til, at personlige Egenskaber kan komme til at gøre sig rigtigt gældende.

Ringeagt for det Ydre.

Kan man da slet intet slutte af de Klæder, et Menneske bærer, og til de personlige Egenskaber, han har?

Jo, naturligvis kan man det. En

overdreven og ikke nødtvungen Ligegyldighed med sit Tøj kan som Regel tydes som Tegn paa Ringeagt for de ydre Ting. Holder man af at klæde sig i yderliggaaende stærke, skrigende Farver og paafaldende Faconer eller Mønstre, vil man næppe kunne gøre Fordring paa at besidde en god Smag. Og ynder man at være afstikkende, udfordrende og alt for paafaldende klædt, er der meget der taler for, at man ikke tror helt ringe om sig selv.

Men ud over disse og maaske nogle ganske faa Tegn til kan der næppe opstilles sikre og utvetydige Karakter-Kendemærker, hentede fra Klædernes Omraade. De fleste Kendemærker vil lige saa godt kunne tydes i den ene som i den anden Retning, fordi uvedkommende Hensyn (sociale Forhold) spiller ind med og gør alle Slutninger usikre og derfor værdiløse.

Derfor opstilles der i denne lille Haandbog ingen specielle Regler angaaende Klæderne. Det er Mennesket selv, der er Genstand for Opmærksomheden, — alt det, der ikke kan tages af og lægges bort som en Frakke, — med andre Ord: alt det personlige.

Sangvinikeren med det lette Sind.

Man har allerede fra gammel Tid inddelt Menneskene efter deres Sjælsejendommeligheder i fire Temperamenter: det sangvinske, det melankolske, det koleriske og det flegmatiske. Denne Inddeling er et Forsøg paa at bringe Overensstemmelse mellem de fire Elementer, som de gamle Grækere opstillede som de fire Grundstoffer, hvoraf alt i Verden bestod: Luft, Ild, Vand og Jord, idet man mente, at Sangvinikeren eller Mennesket med det lette Sind havde en Sjæl, der især var dannet af Luft, mens Ild udgjorde Hovedbestanddelen af Kolerikerens Sjæl, der udmærker sig ved Fyrighed, Melankolikeren eller den tungsindige Sjæl var fortrinsvis dannet af Vandet med den mørke, dystre Havfarve, og Flegmatikeren eller den sindiges Sjæl var mest i Slægt med den tunge, træge Jord.

En anden Forklaring gaar ud paa, at Inddelingen i fire Temperamenter beror paa Opfattelsen af den forskellige Maade, hvorpaa Legemets Vædsker er blandet hos de forskellige Mennesker, idet det hos Sangvinikeren er Blodet, der har Overtaget, hos Melankolikeren er det den sorte Galde, hos Kolerikeren den gule Galde og hos Flegmatikeren de sejge Vædsker, der er de dominerende.

Sangviniker: Stor Paavirkelighed, men ringe Udholdenhed, let, flagrende Sind.

Hvad nu først Sangvinikeren angaar, da har han et udpræget let Sind, der i dets yderliggaaende Former bliver til Letsind. Sangvinikeren er meget modtagelig for Indtryk, men Paavirkningen er overfladisk, den naar ikke ned i Dybderne, og Sangvinikeren faar derfor et vist flagrende, sommerfuglelet Præg. Møder der et saadant Menneske en stor Sorg, virker denne meget stærkt i Øjeblikket, men efter kort Tids Forløb heler Saaret. Sangvinikeren har, som en stor Mand har sagt, godt »Lægekød«, aandelig talt.

Vil man jævnføre de fire Temperamenter med de fire Menneskealdre, svarer Barndommen til det sangvinske Temperament. Næsten alle Indtryk er for Barnet nye og vækker derfor dets øjeblikkelige Interesse. Men Indtrykkene faar

Man siger, at et Ansigt kan være talende, og mener dermed, at det er meget udtryksfuldt, at det fortæller noget om det, der bor bagved. Her er to talende Ansigter. Det ene, det til venstre, fortæller om en blid, lidt veg Karakter, det andet røber gennem sin skarpe Profil Fasthed, Beslutsomhed og Energi.

ikke Tid til at fæstne sig, før nye er kommet til. Barnet lever væsentligst i Nuet. Det gør Sangvinikeren ogsaa.

Melankolikeren med det følsomme Sind.

Den tungsindige Melankoliker er, saa mærkeligt det end lyder, nærmest i Slægt med den letsindede Sangviniker. Tilfælles har de den store Modtagelighed for Indtryk. Men de er vidt forskellige, hvad Indtrykkets **Varighed** angaar. Mens Sangvinikeren ikke paavirkes dybt eller varigt, trænger de Indtryk, som rammer Melankolikeren, dybt til Bunds i hans Sjæl, og her virker de stærke og stabile Følelser. Derimod vækker disse Følelser ikke nogen Trang til Handling, og netop derfor er det, at Indtrykkene har saa stor Tilbøjelighed til at overvælde Melankolikeren, naar han synker hen i tavs Beskuelse af sin indre Elendighed. Antager Melankolikerens Temperament en til Yderligheder dreven Form, opstaar den Karakterejendommelighed, man kalder Sentimentalitet.

En virkelig Melankoliker: Bekymring og Fortvivlelse lyser ud af hvert Træk.

Blandt Livsaldrene svarer Ungdommen til det melankolske Temperament. Ungdommen evner vel til en vis Grad at se ud i Fremtiden, at sætte Indtrykkene i Forbindelse med visse Muligheder, lyse eller mørke, ligesom det nu

Ingen kan være i Tvivl om, at den unge Dame paa Billedet er Melankoliker. Men det er nok muligt, at Melankolien hos hende mere er en forbigaaende Stemning — eller Forstemning — end et Udslag af en Temperamentsejendommelighed. Uvenskabet med den tilbedte skal jo heller ikke bidrage til at gøre Sindet lyst og muntert.

kan falde. Men Ungdommen magter som Regel ikke at skelne mellem, hvad der er blot muligt, og hvad der er sandsynligt, — den kan ikke saa let **vurdere** Muligheder, fordi den mangler Erfaring, og den indser ikke altid med tilstrækkelig stor Skarphed, at skal man naa et Maal, maa der arbejdes for det, — der maa prosaisk Slid til, hvor den unge mange Gange tror, at store Resultater bedst naas ved et Spring, ved det geniale Kup, mens Sandheden snarere er den, at Geniet — som en stor Mand har sagt — i Virkeligheden blot er Flid og Udholdenhed, naturligvis dog i Forbindelse med de fornødne Anlæg. Ungdommen er de stærke Følelsers, de store Haabs, men ogsaa de dybe Skuffelsers Tid. Naar Ungdommen alligevel trods alt ikke bukker under for Presset fra det melankolske Drag, der hører denne Tid til, skyldes det den Omstændighed, at der foruden de melankolske Træk ogsaa findes en god Portion Sangvinitet og et vist let Sind hos de unge.

Kolerikeren med det energiske Sind.

Det koleriske Temperament er det raske eller fyrige Sind. Det har den lette Paavirkelighed fælles med det sangvinske og det melankolske Sind, men er forskelligt fra

En Koleriker. Denne Mand ved, hvad han vil, og han formaar at sætte sin Vilje igennem.

begge derved, at der hos Kolerikeren vækkes en kraftig Trang til Handling, til Indgriben i Begiven-

hedernes Gang. Kolerikeren nøjes ikke som Sangvinikeren med at flyve fra Blomst til Blomst, fra Indtryk til Indtryk, han kan heller ikke finde sig i som Melankolikeren at sukke og drømme, — nej, han knytter Hænderne og tager fat og udretter noget. Han har

Ogsaa en Koleriker. Manden med den løftede Knippel hører ogsaa til dem, der ved, hvad han vil!

drukket af Erfaringernes belærende Kilde og kender de Maal, han vil naa, samt Midlerne, hvorved Maalet naas. Møder Sangvinikeren Modstand, bliver han ked af det og holder op, Melankolikeren bliver vemodig, men Kolerikeren bliver vred og tager fat paa ny med fordoblet Kraft. Sættes det koleriske paa Spidsen, udarter det til Stivsind.

Den Alder, der nærmest svarer til det koleriske Temperament, er Manddommen. Den modne Mand vil ikke som den helt unge omskabe Verden med et Snuptag. Han ved, at i Begrænsningen viser Mesteren sig, og at kun det begrænsede kan naas. Men til Gengæld realiserer han saa ogsaa, hvad han har foresat sig. Manddommen er Besindighedens, Handlingens og Udholdenhedens Alder. Kommer der Modstand, bevirker den ikke Opgivenhed, men sætter nye Kræfter i Virksomhed, saa Opgaven omsider bliver løst, dersom den i det hele taget lader sig løse.

Flegmatikeren med den satte, sindige Natur.

Endelig kommer vi til det fjerde og sidste af Temperamenterne, nemlig det flegmatiske. Flegmatikeren er Manden med den satte, rolige, sindige Natur. Han lader sig ikke overraske, men hylder Valgsproget: Man skal ikke lade sig forbløffe. Under alle Livets omskiftende Kaar bevarer han sin Sindsro, og han tillader sig at mene, at man aldrig vinder ved at skynde sig. Hastværk er Lastværk! siger han, og han er en svoren Tilhænger af det latinske Ordsprog: Festina lente! det vil sige: skynd dig langsomt! Naar Flegmaen udarter, bliver den til Sløvhed og Dvaskhed, og naar den kunstigt efterlignes, bliver den til Blaserthed. Som Barndommen er sangvinsk, er Alderdommen som Regel flegmatisk.

En udpræget Flegmatiker. Hans Flegma er udartet til Blaserthed.

Er den unge Mand til højre Flegmatiker? Det kunde se saadan ud, siden han uden at ænse Kammeraternes haanende Blikke og spottende Ord ubekymret skrider frem. Men bemærk den samme unge Mands faste Blik! Der staar en Koleriker bag det Blik. Det er den vordende Kejser Napoleon som Elev paa Krigsskolen i Brienne, vi her ser.

Løsning paa Haandbogens smaa Problemer.

Side 4 og 5: Naar de seks Børn skal ordnes efter Intelligens, bliver Rækkefølgen denne: først Nummer 1, saa Nummer 3, 2, 6 og 4 og til sidst Nummer 5.

Side 4 og 6: De seks unge Mænd kommer i følgende Nummerorden efter Begavelse: først Nummer 1, saa Nummer 2, 4, 5 og 6 og til sidst Nummer 3.

Side 5 og 7: Begge Par Øjne er Mandsøjne, og B er den mest intelligente.

Side 24: A er den mest intelligente.

Løsning paa Opgaven i Bladets Nr. 51 Side 23. Den unge Dame er Melankoliker, hvad hendes Ansigtsudtryk og hele Holdning tydeligt tilkendegiver. Hendes Sidemand afslører, ved den Maade han sidder paa, at han er i Besiddelse af den Dyd, der kaldes Ungdommens Pryd, nemlig Beskedenhed, den næste i Rækken, Manden med det nedadhængende Overskæg, er Indehaver af en svag Karakter, og endelig lægger Manden med Ørnenæsen, længst til højre, for Dagen, at han ejer Beslutsomhed og Energi.

STIKORDS-REGISTER.

Adspredthed ..... Side 20
Alderdommen ..... - 44
Aleksander den Store ..... - 8
Ansigtet ..... Side 10, 11, 12, 13, 15
Ansigtsvinkel ..... Side 15, 16
Armene ..... Side 33
Attila ..... - 8

Baghovedet ..... - 16
Barndommen ..... - 41
Beethoven ..... - 9
Begavelse ..... - 8
Beskedenhed ..... Side 14, 15
Beslutsomhed ..... Side 22
Blidhed ..... - 30
Blikket ..... - 20
Bredhoveder ..... - 16
Bulwer, eng. Forfatter .... - 17

Cigarer som Karakterkendemærker ..... - 38
Cromwell, eng. Diktator.... - 11
Cuvier ..... - 12

Dobbelttænder ..... - 25

Egensindighed ..... Side 18, 32
Egoisme ..... Side 32
Eksperiment, karakterologisk ..... - 4
Elskværdigt Væsen .... Side 33, 39
Energi ..... Side 14, 18, 22, 30, 37

Fantasi ..... Side 14
Flegmatisk Temperament Side 44, 45
Flegma ..... Side 14, 5
Forhovedet ..... Side 16
Forretningssans ..... - 23
Forstand ..... - 16
Frederik d. Store, Konge.. - 8
Følelse ..... - 16
Følsomhed ..... Side 22, 23

Gangen som Karaktermærke Side 14
Gnavenhed ..... - 22
Godmodighed ..... - 31
Goethe ..... - 12
»Græsk Næse« ..... - 23

Haanden ..... Side 34—38
Haandformer .. Side 33, 34, 35. 36, 37
Haandtrykket ..... Side 39
Haaret ..... Side 31, 32
Hagen ..... Side 28, 29, 30
Halsen ..... Side 30
Handlekraft.... Side 14, 23, 30, 32, 37
Haydn, Komponist ..... Side 9
Heftighed ..... - 22
Helmholtz ..... - 11
Herskesyge ..... - 23
Hjernens Størrelse Side 9, 10, 12, 13
Hovedets Form ..... Side 15
— Størrelse ..... - 9
Hukommelsen ..... - 27
Humor ..... - 33
Høgenæse ..... - 23

Indbildskhed ..... Side 15, 31
Individualisme ..... Side 37
Intelligensbedømmelse .... - 4

Kant, tysk Tænker ..... Side 7, 8
Karakteren ..... Side 12
Katte ..... - 26
Kendetegn, særlige.. Side 37, 38, 39
Kinderne ..... Side 27, 28
Klogskab..... Side 28
Klæderne som Karaktermærke ..... - 40
Kolerisk Temperament.. Side 43, 44
Kunstsans ..... Side 23
Kvindeøjne ..... - 5
Kæberne ..... - 7

Langhoveder ..... - 16
Laplace, fransk Matematiker ..... - 10
Latter ..... Side 25, 26
Legemsstørrelsens Betydning ..... Side 8
Leibniz, tysk Tænker ..... - 10
Leonardo da Vinci ..... - 12
Læberne ..... - 25
Løver ..... - 26
Manddommen ..... - 44
Mandsøjne ..... - 5

Materialisme ..... Side 31
Melankoli ..... Side 14, 42, 43
Metode, den karakt. - 12, 13, 14
Modløshed ..... - 20
Munden ..... Side 23, 24, 25, 26, 27
Munterhed ..... Side 23
Musikbegavelse ..... - 27

Naivetet ..... - 23
Nakken ..... Side 16, 30, 31
Napoleon, Kejser ..... Side 8
Nero, Kejser ..... - 17
Newton, Tyngdelovens Opdager ..... - 10
Næseborene ..... - 22
Næsen ..... - 22

Overlæben ..... - 24

Paastaaelighed ..... - 27
Panden ..... Side 16, 17
Panderynker ..... - 39
Paraplyen som Karakterkendemærke ..... - 39
Portræt, karakterologisk .. - 12
Praktiskhed ..... - 36
Profilen ..... Side 28, 29, 30

Raffael, Maler ..... Side 9
Religiøsitet ..... - 25
Rethaveri ..... - 18
Rundhoveder ..... Side 15, 16
Ryggen ..... Side 31
Rynker i Panden ..... - 39

Sangvinikeren ..... - 41
Schopenhauer, tysk Tænker - 10
Schubert ..... - 11
Selvfølelse ..... - 14
Selvraadighed ..... - 23
Sidde-Maaden som Karaktermærke ..... - 15
Silhouettegning ..... - 29
Skarpsindighed ..... - 28
Skinsyge ..... - 19
Skægget ..... Side 31, 32, 33
Smaalighed ..... - 15
Smil ..... - 27
Snæverhjertethed ..... - 18
Sparsommelighed, overdreven ..... - 23
Stadighed ..... - 37
Stivsindethed ..... - 18
Strid mellem Over- og Under-Ansigt ..... - 7
Stædighed ..... - 32
Støvlesaalerne som Karaktermærke ..... Side 38, 39

Taalmodighed ..... Side 22
Temperamenterne, De fire ..... Side 41—45
Tungsind ..... Side 22
Turgenjew ..... - 13
»Tyrehals« ..... - 31
Tænderne ..... - 25
Tænkerpanden ..... - 18
Tænksomhed ..... - 36

Underlæben ..... - 25
Ungdommen ..... - 43
Upaalidelighed ..... Side 27, 30
Upraktiskhed ..... Side 18
Uselvstændighed ..... - 15
Utaalmodighed ..... - 15

Vankelmodighed ..... Side 14, 23
Viljekraft ..... - 19, 33
Voldsomhed ..... - 29, 32
Voltaire ..... Side 11

Ægerrighed ..... Side 22, 33
Ærlighed ..... Side 28
Æstetisk Smag ..... - 36

Øjenbryn ..... Side 21, 22
Øjenlaag ..... Side 21
Øjeæble ..... - 20
Øjne ..... Side 4, 5, 18, 19—22
Ørerne ..... Side 27
»Ørnenæse« ..... - 23

Carl Allers Etablissement — København

Johan Kaspar Lavater var Fysiognomikkens Fader, idet han var en af de første, der forsøgte at finde System i Bedømmelsen af et Menneske efter dets Ydre. Han var Svejtser af Fødsel og virkede som Præst i sin Fødeby Zürich, hvor han døde den 2. Januar 1801 af et Bajonetstød, som en fransk Grenader femten Maaneder tidligere havde tilføjet den godlidende, hjælpsomme Lavater, mens han forbandt nogle af sine saarede Bysbørn. Han var en udmærket Præst og en dygtig Fysiognomiker. Hans store illustrerede Værk »Fysiognomiske Fragmenter« i fire Bind kostede det ham over 60,000 Francs at faa udgivet. En hel Del af de af ham opstillede karakterologiske Grundregler er gældende endnu.